

Bodó Csiba Gizella

*Titkok
és
rezgések*

ABC

*Szeretettel ajánlom
testvéreimnek*

Bodó Csiba Gizella

Titkok
és
rezgések

A könyv a szerző magánkiadásában jelent meg
2011.

Illusztrációk:

a szerző fotói

borítókép: a János-hegyi kilátóból készült

© Bodó Csiba Gizella, 2011.

ISBN: 978-963-696-486-3

Nyomda:

Szent Gellért Kiadó és Nyomda

Starkiss Kft.

Szerkesztés, tipográfia: *Moharos Terézia*

Bodó Csiba Gizella

Versek
Prózák

2010

§

Titkokat hántó

Földjére léptem izgatottan,
Csillogott repce-szín homokja,
Arany maszk feküdt alatta,
A zafír szem az új kort kutatta.

Drága rétegét lehántottam
S a mélységes mély kamrában,
Kemény, bazalt szarkofágban
Örök arcára találtam.

Arany lemezét félretoltam,
Elsuhant felettem lélek-szárnya,
Megérintettem, szememre borult
Felfedetlen idők homálya.

Mint földgyökérkések, újabb szarkofág
Új réteg titokba zárva,
Mellette minden kedves tárgya
Kísérte el az alvilágba.

Gyolcsokon túl, némaságban
Mindent túlélte a múmiája,
körök ragyogtak, s a kupolában
felizzott „Az élet virága”!

A test a Napot elkísérte,
S az éji útért cserébe,
Napkeltekor feltámadott,
Hogy fényként járuljon eléje.

Hány rétegen hántjuk titkodat,
Tárunk fel festett sírokat,
S Te ott lebegsz örök szellem,
Százézer éves kegyelemben.

Bp., 2010.

Egyiptom titkai

A piramis, csúcsára szúrta a Napot
fénykoszorújától glóriát kapott
a Sfinx már az éjszakát várta,
s mellére ölelte az alkonyatot.

A sivatagban nem vágtaztak harci szekerek,
A homályban néhány teve tánca lebegett,
járásuk könnyed, lomhán kecses,
a csillag-lámpás fénye itt ezerszeres.

Titkok korsóba, s pólyába csavarva,
lehet tengernyi, vagy tenyérnyi homok rajta,
száz férfi száz kosárban, s sivatagi szél hordja,
Ókor, bölcsesség, vagy múmia alatta.

Repülsz éjjel, alattad éjszaka-Kairó
millió gyémánttal díszített takaró,
ezeregy-éjszaka meséi lábnyoma,
napfényben rettenet a Halottak Városa.

Forró homokról fordul el utad
kezeddél simíthatod fenn a Tejutat,
Reggel megnézed annak földi mását
Nílus-part pálmáit, üde-zöld sásját.

Nílus, felukkák, korall-szigetek,
Luxori konflisok, királyi hegyek,
gyomrukban festett kő, megfejtett jelek,
világot mutatnak, s mindent elrejtene.

Bp., 2009. december 27.

Ó-Egyiptom

Mózes-kosarát folyóján ringató,
“Nílus-herceg” innen származó
Sína-hegye e földről magasodó,
Vörös-tengered csodaként megnyíló.

Te gyermek-Jézusnak menedék adó,
Egy Istent hirdetett Ehnaton fáraó.
Egy világ kutatja mi porodból ered,
A világot figyelni Hórusz-szemed.

Egyiptom, Nő vagy Te, parfüm illatú,
Egyiptom, Pap vagy Te, legbölcsebb szavú,
papiruszodra festett képeken
felukkák siklanak csillagos kék-egen.

Mi mindent őrzöl, arany-maszk alatt,
titkod virágzik mint esőtől sivatag.
Néped optimista, mosolygó-cserfes,
méltóságod mégis Szfinsz-őrzött csendes.

Te adtad Hermészt, a “Háromszor-nagyot”,
Előtted Róma is térdre rogyott.
Ki földedre lép megérinted, örökre megfogod,
Ősi bölcső, – Piramisok – örökkévalóságába
– beavatod!

Bp., 2009. december 27.

A talizmán

Nyakamba akasztottad ajándékom,
– „Véd majd és vezet!”
Mint felhő alatt elhúzó darvakat,
Mély hóban nyomot hagyó,
irányító – kezet.
Nem félek tőletek
Vidrára vadászó sasok,
Társ után vonító farkasok,
Talizmánom szívem felett
Forgó vihar ellen is védve vagyok!
Védve vagyok, mint barlang mélyén
Telet átváló grízli medve,
Táplálékot már nem keresek,
Hisz általad vagyok szeretve!

Bp., 2009. december 25.

*Imeni fiai közül való én,
Dicsőítelek Fény*

Örök, Végtelen Élet
Dicsőség Néked!

Az Ég madarai fakadnak dalra,
Szólnak üzenetet, amint érkezésed várják.
Víz színén kígyók bújnak sietve,
Sötét árnyékok felé, ahogy melengetni kezded
A sás-fészkekben búvó tojásokat,
Ők fényedre megkopogtatják, s feltörik
Páncél héjukat, lágy pici testük
Sugaraiddal keresik az utat, vizek,
Szárazföldek, vagy végtelen ég felé.
Melengeted a Nílus vizét, párája feléd száll,
S Te visszaküldöd áldásoddal eső-vesszőként,
Táplálva jótékony áradást, segítve bőséges aratást,
Hogy éhet ne ismerjenek teremtményeid.
Adod hátukra gyapjas meleged,
adod keleti-kelme selymét ragyogó fényedet,
Indítod munkára a scarabeust,
a földet művelőt, a halász-falut ébreszted jókor reggel,
Óriás korongod Ápisz-Bika szarvai között hozod,

Emelkedve a világ fölé Hóruszként,
Sólyom-képében ragyogsz,
Sugárzik minden templomod,
Neked áldoznak a papok, korai órán
Ahogy a horizontot felragyogtatod,
Földművesek hátát olajosan barnítod,
S feltárul ezer titok, ahogy éltető fényeddel
Előhozod a kikelő magot, táplálva általa
Népedet, Szegényt és gazdagot.
Vízi-utadon Te nyitod lótusz virágát,
Te irányítod a bárkát halban bő vizek felé,
Tereled az állatot, folyó menti dús legelőkre,
Te tudod előre, hogy majd elhagyod este őket,
Akkor az alvilág teremtményei előjönnek,
uralkodni az éjszakában.
S amikor újra megjelenesz, ők mind elmenekülnek
A hajnali homályban, rettegve tűz-korongod erejét,
A földet betöltő energiád nem bírják kiállni,
S eltűnnek mint sivatag homokjának
Páncél-nélküli, áttetsző állat-százai.
Ehnaton himnusza Hozzád zengett,
Dicsőséged énekelte, mint Nofretitivel a szerelmet.
A szerelmet is Te nemzteded,
Hirdették papok, fáraó-királyok,
Papyruszhoz írkokok puha ecsetjét hozó tevehajcsárok,
Kik mind a Te fényedben éltek,

Neked köszönték a létet,
Világ Ura; Ré-Amon – vagy Aton
Te Keleten feltámadott,
Átsétáló Déli-oszlopcsarnokon,
lenyugvó távoli Nyugaton
Te Kezdetektől való, legmagasabb Fény-Hatalom.
Alabástrom-obeliszkre rovom,
Dicsőséged, nemzedékek láthassák mindenkoron.

*Zengte a dicsőítést: Imeni fia
Abet-Atonban aꜣꜣꜣ Aton-Fénybegyén
(félúton Membisz és Tbéba között)
a 3362. esztendőben*

Éjszakai film

Az álom filmjét
előbb még tiszta
kockákon néztem,
majd lecsévélte
orsójáról a hirtelen
jött ébredés.
Idéztem volna vissza;
Talán fontos üzenet,
De nem hozta újra
Sem lezárt szemhéj,
Sem tovább őrzött
Ágymeleg.
Álom-maszk lecsúszott,
lemeze másikat takart,
Fejtegettem mint
hagymahéjakat,
Odázva a bekúszó
Reggel-lepleket
De Ő győzött,
S fénye elé tettem
kitárva nappali,
Csupasz lelkemet.

Bp., 2010. január 8.

Nyugovóra hajtom fejem

Fejem – fejével összeér,
S lüktet bennünk a vér-
Patakja, élet-folyamba
Rohanva, vagy lelassulva,
Szűk mederbe belefolynak
Esti csendbe, s elpihenve
Egy imára futja, keze
Kezemet kulcsra zárja,
Félálomban érek
A meghallgatásra.
Ő türelmesen kivárja
Ha szólok, s kitalálja
Mi volt ma bánatom,
Ha átadom – fogadja,
Ha nem, nem riasztja el
gondolatom, tudja
Úgy is, hogy minden
Szavam feljebb már
Nem szárnyalhat,
Ő zárja le pillámat,
S e megnyugtató
Ringatásban, ereim

Sem zabolátlan
Gátszakító elemek,
Fejemben csendes
Szó küldi pihenni
A szívet, s vele
A jólesőn fáradt
Testemet.
A tudat mindent
Elfeled, s én
Tudattalan csak
Követlek, már
Álom-ösvényen
Megyek Veled!

Bp., 2010. január 17.

Tűz-tollak

Tűz-csóvák repülnek,
tűz-korbácsok feszülnek
madarak hulló tollain
az éjszakában.
Őserdők fáinak
lombjai között szállva,
vízözönt sodró éjszakába'
Amazonas szárnyasai
az égbe vesznek,
– vagy szerelmesen
párjukért repülnek
– Keletnek!

Szín-Játék

Nap-kitörések,
Vörös-sivatag,
fény-pázmák
szálain áram szalad.
Tűz-kévéf fékez meg
rőt úr-szalag,
becsapja szemed:
– áll-e, vagy halad?

Net-vesszők

Fény-kalász forog
folyóban áradat,
megvetnéd erősen
gyökéren lábadat,
ezer szál villog
elemek lemezén,
táncolsz öntudatlan
a spirál közepén.
Bolygók közé
fűzött úr-üzenet,
csillagközi fonál
tekergő erezet.
Aranyló pampafű
szakadék felett,
éles szél cibálja
Az ezer levelet.

Bp., 2010. január 19.

Tegnap tavasz, ma tél reggel

Egy egész nyáj vonult az égen,
Fehérek voltak, mint fenyőág
Toboz-lemez közén a hópárnák,
Aludta minden, remélem szép álmát.
Tiszta éjszakában, friss reggelen
Harapjunk a levegőbe,
Mi töltve égi mannával,
édes almával, oxigénnel,
fülig mosolygással,
Rezzenéssel, mozdulással,
fa törzsében megbújó,
Csend-nyújtózó áradással,
Indulással új napra,
új csodával!

Bp., 2010. január 19.

Szél

Madáretető fém-húrján
Karmait nyöszgette a szél,
S az sírt mint első óráján
Hegedű vonó, melyen
Kedvetlen gyermek zenél.

Jégcsapok üveges sípjai között
Önmagával kergetőzött a tél,
Csúfondáros kacagással,
Havat seperve szánkázott
A csúcsos házak tetején.

Csikorgott hajnal hidege
Ilyenkor hal el a remény,
S a lélek madárka rebbenéssel
Égi fészkébe visszatér.

Bp., 2010. február.

Sodrásban

Folyó sodorján mint
Könnyű tutajt,
Vagy monoton gépsoron
Szorgos kezek,
Kézről-kézre ad,
Mire eszmélsz
Már felkapott,
S magával ragad
Egy nyüzsgő sereg.
Vergődsz, mint
Parton a bálnák,
Kiket ősi ösztönük
Beccapott,
Mágnes-mezőjüket
Elhagyva, egy másik
Erő partra dobott.
Elsietnél, hogy
Magányod óvd,
De ez olyan erős akarat
Ahol nem diktálsz,
Ellent sem állsz,
Hagyod vezetni magad.

Milyen közösség
Mikor vonz be,
Mágnes-patkóját
Miért kapod,
Bénítja lépésed
Vagy szárnyalva röptet
A végkifejletet még
Nem tudhatod.
A sors-szálak
Végén az ember
olyan csomó
Mit százfelé szakított,
oldott és kötött,
folytonos változás,
Míg Ő, öröktől fogva örök!

Bp., 2010. február 14.

Megérkező

Csacsogó madaram
Tavaszod fűz-ágon,
Hófehér jácinton
Rám integet,

Legelőn fű serken,
Égen a felhőket
Bárányok gyapjában
Kitereled.

Fák között eltévedt
Szomorkás köd-permet,
Aranyvessző szál
Hajtja a telet.

Megolvadt hólében,
Pocsolya fényében
Tavaszi napsugár
Szemedbe nevet.

Bp., 2010. február 20.

Őserdő

Libegő liánok,
függő hidak
Égi lajtorján
szín-pázmák,
Hegyével égbe szúr,
Lábát megtámasztják
Mélyben rejtező fosziliák.
Őserdő szövetét
Lyuggató városok
Titkukat takarják
Világ elől,
Papagáj rikácsol,
Elsikló vipera
Élelmet vadászik
Minden mi öl.
Ős-erő törvények,
Fejtetlen rejtvények,
Mélyére nem hatol
Nap fénye sem,
Száz ezer években
éli az időt,
Az idő fel nem éli,

Oly eleven.
Őserdő lélegzik
Párolgó lehelet
Tölti tüdők,
Varázsa oxigén,
Ha fogyni kezdenél
Elveszne erőnk!

Bp., 2010. február 21.

Lélekharang

Időnek kondul,
Érzelmek húrján
Felcsapó hullám,
Lélek-harang
Hangjától legbelül
Könnyfészekben a kő,
Porrá szelídül.

Bp., 2010. március 7.

A Négy Kapu

Születés kapuja
tavaszra táruló,
Gyenge-gyepen
rozsdapelyhek,
rügysző gondolat-
szóvirág illatoz,
Március- március
Megújuló kezdet.

Talpad alá simul
Tavaszhéj varázsa
Új Kaput nyit
Az Átalakulásra,
Válságok, krízisek
Haragok harangja
Léleknek sír,
Ki adja, ki kapja.

Kapuja csikordul
November havának,
Vaspántja kilazult
Elengedés.

Imbolygó lángokkal,
Dércsípte álmokkal
Kísér árnyékkal
A beteljesülés.

Ha túlértél november
Halál-kapuján,
Oszlik a sötét,
Mindent elérsz,
Szereteteddel,
összes kincseddel,
A Fény-Kapuján
Te vagy ki belépsz!

Bp., 2010. március 2.

Rossz kedvem napja

Összetört ablaküvegben
Arcom száz-színes szelete,
Széthullott szilánkban,
Cserepekre.

Ablak-tükör feszülő fényére
Eltévedt madár repül,
zuhan a mélybe
Nyakát szegve.

Csalóka fények, csalódáskor
S minden vélt bántáskor,
A Gondolat is,
Ökölbe rándul.

Szivárvány-sziporkák
Száz-ezer darabban,
egyszer mégis
Sértetlen maradtam!

Bp., 2010. március 8.

Túl kellene már lépni

Szememből könnyű-könnyek,
A mélyből nehéz sóhaj,
S valami óhaj-féle,
Hagyjatok békén végre
Régi félbemaradt történetek,
Mebántások, felpiszkált sebek.
Túl kellene már lépni
Lekopott járda-sarkokon,
Otthagyni lábnyomom,
De semmi mást,
Mert amíg lelkem mindig kiás
Egy rosszul megélt tettemet,
Mit valaki rég elfeledett,
Vagy tán másképp élte meg,
Haladnom kellene; az óra ketyeg!
Elásni lerágott csontokat,
Elhagyni beton-csonkokat
Falak tövénél, szöges drótnál,
S ha lelkem szabadon kószál,
Majd lesz erőm, sóhajtan,
Mosollyal minden adva van,
Ne vonszoljam hát magam,

E vásáron, mindennek ára van.
S én már mindenért megfizettem,
Senki sem áll talpra helyettem,
Hát fel a fejjel, így kicsivel
Nagyobb vagyok összeroskadt
Magamnál,
Óra indul, szép napom vár,
Randevúzzunk a szép-halomnál,
Kalapom dobjam fel a szélbe,
Tág-térben nézve a fénybe,
Szemem nem kell, hogy összehúzzam
Süssön be rajta a napfény,
Verődjön vissza mosolyban,
De jó, hogy ezt választottam,
bár indultam volna korábban!

Bp., 2010. március 8.

Rengés

A Hang kiáltott,
S erejétől megremegett a Föld.
Részének rojtos szélei
Alámerültek az óceánba,
Városok, kapaszkodó kezek
Mentőövekről lehántva,
Ég felé nyúltak.
Jéghegyek indultak el
Délről – Északnak,
Hadat üzenve hadnak, kik
Könyörtelenül szemben álltak,
Összecsaptak!
A végét kell megérni a napnak,
Hol a sötétség örülete után
Vége lesz minden halálnak,
S harsonák harsonáznak a
nagy Tavasznak!

Bp., 2010. március 9.

Kapukon túl

Kapuk zártak,
Kapuk tártak,
Némelyek mögött
Várnak!
Megnyitjuk magunkét
Másnak,
Vagy keretet adunk
A rácsnak!
Kapu bejárat
Az Újba,
Kapu bezárhat
A múltba,
Kitárja szárnyát
a napnak,
melyen majd
százezrek haladnak,
ha kaput nyit
nekik az Élet,
beköszönhetnek
a Fénynek!

Bp., 2010. március 15.

Egy fújás elég

Tavasznak parazsa,
Szunnyadó avar alatt,
Felette a világ merre halad?
Zarándok-bot kutat, utat.

Választás elé állító táblák,
Böjti szelek forgatják, s látják;
akit választottak, azt kapják,
Azt kapják!

És próba-évek sűrögnek,
Munkát adnak a pizska-fának,
Szunnyadó avar alatti parázsnek,
Egy fújás elég – a lobbanásnak!

Bp., 2010. március 21.

Húsvét táján

Így Húsvét táján
az égen nyáj vonult,
ezernyi puha, fehér bárány,
s a felhők vonulásán
átsejlett azúr-mezők
szétfolyt tintáján,
kirajzolódott Jeruzsálem
kontúrja, a Szikla-templom
arany kupoláján.
Egy kapu a kőfalban,
kétezer éve zárva,
– ahogy tavaszi rügy
pattanása – várja, hogy
kibomoljon, s Kidron
völgyébe omoljon,
amikor megérkezik
az új kor Messiása.

Bp., 2010. április 4.

Arany április

Az ég arany mezején
Arany bárányok
Arany gyapját,
Arany fény fürdette.
Az arany fürdővíz
A földre hullt
Arany-esőként,
Aranyvesszőkre.
A húsvéti ragyogásban,
Arany húrokon
Zengett az éteri ének,
Ég és föld között,
Aranyos pacsirták
Áprilisnak – áprilisról
Meséltek.

Bp., 2010. április 4.

Szíriai

– szösszenetek – útközben

Karoddal ne fojts – ölelj!
Erőt ne vonj el – lehelj!
Egész lényeddel életre felelj!

Palmyra sírtornyai

Hol kihűlt tagú,
Bénult a szeretet,
– ahogy sivatagot
hegylánc ölel -,
onnan menni kell!

Hol hirtelen támadt
Forgószél terel, mi
Mozgásba hoz, felkavar,
Belevési arcát a kövekbe,
Szereteted van szeretve!

Holt lelkek fehér szárnyai
Csókolják a levegőt,
Kötődnek élő lényemhez,
Sírtornyok hűvösébe
Sose térnek,

Nekik is ez kell,
ez az élet!

Éberség

Hegyek barnára pirult púpjain,
Fehérre mart árkain
Mindenütt idők üzennek,
S emlékfoszlányok úsznak el
Időtlenségbe.

Szeresd a mozgásban lévő
Mozdulatlanságot,
mozdulatlanból születik
a pezsgés,
a lélek hangját
keresd a csendben,
S halld a csend-dallamát
ahogy szól lélek-húron,
Rezzenetben.

– Felhőkből rajzol keresztet,
Hogy üzenjen,
Mecsetek puha szőnyegébe
Mélyedjen kérdések sokasága
Hol az igazság – mostanába?'

A nyáját legeltető
Gondolat- szabadsága
Nem érint-e meg,
Tudva, hogy szeme nem
Ütközik akadályba,
Az ég madarainak
Mozgását követi
Szabadok ők mind,
lelkük nincs fogságba.

Ahogy a pálmalevelek
Lehajolnak,
Benne ring a holnap
felemelkedése,
Igyekezeted izzadtsága
Hulljon a földre,
Lelked kifeszített lepedője
Fogja fel bűneid salakját, örökre!

Damaszkusz, 2010. április 15.

Palota udvar

Benéztél belső udvaromba,
Hol szökőkút boltívében
Szivárvány cseppje csörgedezett,
S a fali tükörben, vízszugáron át
Megláttad befelé fordult énemet.
Kelet udvarai titkokat őriznek,
Túlfűtött érzelmek a faragott
Rácsok mögött, csupán egy
Kapu a választó, mi múltat
A jelennel összeköt.

Damaszkusz, 2010. április 15.

Pipacs-élet

Lélek-símogató májusi szél,
zöld pázsit ágya
égő pipacs, piros kelyhének
e pázsitban áll a gyenge lába.
Nem bánat hajtja le kis fejét,
tüze fellobog az égi kékbe,
forró fiatalságát megkívánja,
letépi a csönd holdfénye!

Bp., 2010. május 7.

„A FECSKÉK VÉDELMEBEN”

*Rólatok szól, értetek szól három ének,
mire megérkeztek*

– Kis Trilógia –

I

Füsti fecske

„Istenföcske”, „kéményföcske”
régiesen hangzik neve,
kabátkájuk zománc-kékkel
festi természet-mestere.
Ékeskedő kicsi fecske
frakkban száll ünnepre,
fészke, öreg viskók éke
csorba, öblös csészécske,
sártapaszos fecskelakás

eresz alá építve!
Életed a szemünk előtt,
ember gyönyörűsége,
ha visszatérsz, a régi fészek
boldogsággal bélelve.
Hajnaltájban ficserékelsz
ablak kitárt zsaluján,
méz-illatú akác ágon,
elvirágzó orgonán,
apró csőrrel csókot vált,
s buzgólkodik szerelmesen
költésén a fecskepár.
Délutáni napsütésben,
fesztes villanydrótokon
fecske-család végig ül
– mint szomszédok
a vén padon.
Magyarságnak kicsi,
kedves költözőkődő madara,
vár vissza a hazátoknak
Minden jövő tavasza!

II

Molnár fecske

Begye tarka, hasa fehér,
„fehérmellű” kis-fecske,
szárnya, feje, a dolmánya,
s farka színe fekete.
Fajtájában nem úgy hívják,
hogy ő lenne a kis “villás”
farka inkább csak egy finom,
jó mély-ívű dekoltázs.
Lábacskáin hó-szín pehely
ezért “berczés” és “gatyás”,
sárból épült otthonának
bejárata szűk nyílás.
Fészket Ő is maga rakja,
S szemérmesen bezárja,
Párkány–silt vagy eresz alatt
védelemben sorháza.
Templom tornyok, magas házak
óvják, védik szívesen,
ember építette hajlék,
fészek együtt szervesen.
Hegyvidékek szirt-falán is

megtervezi pontosan,
eső ne verje, úgy épít
a molnár-fecske gondosan.
Röptében is bogárra kap
Repülés egy életen,
cikázik, hisz piciny lába
a járásra képtelen.
Nem dalol és nem hízeleg,
Zárt, szemérmes élete,
későn érkezik tavaszon,
társaival tűnik ősszel,
kék égbolton Dél-fele.

III

A parti fecske

Villás- farkú, hamuszürke,
sebes röptű „partika”,
vízmelléken, jó ezer szám
tűnik fel repdeső raja.
Mart partokon, földmosások

hosszasan vájt föld-palán,
a „Boglyakemence” címen
fecske-otthon áll.
Tollból, fűből, gyökerekből
készül el az alkotás,
szomszéd közel, a lösz-falon,
mint szitán a sok lyuggatás.
Csapatostul keringenek
víz felett mint kilőtt nyíl,
Hűségesen visszatérnek
parti-fecskék: – tavasz hír!
Utószó

– Térj meg hozzánk kedves fecskénk
bármi legyen is neved,
védünk, óvunk, otthon vár itt,
bár lehet; máshol melegebb!

Bp., 2010. május 25.

Védetten

A fecskét ide hazavárták,
ma gyakran leverik a házat,
mi otthona, kicsi fészke,
rádobják a szemétre.

A nagyszülők még üdvözölték
A fecskét rokon családként
ők repeső örömük körözték
a házat, meszelt faláért.

Bársony zekéjű, szorgos fecske
élőn légy, ne falra festve,
hasítsátok a levegő eget, s térjetek,
mielőtt leszáll az este.

Bp., 2010. május 27.

Papiruszon...

Öreg tekercsen
Festett szűrák,
Tus-kalligráfiák
Életem-fejezetei.
Szép ívű indák,
Arany kazetták,
Méterek hosszú
Papiruszán
nyílnak ki titkai.
Fekete betűk,
Kabbala számok,
Kibontva gördül
Kék és arany,
Imák és képek,
Mint ős mítoszokban
Benne is,
Bennem is
Minden benne van.
Miről szól majd
Utolsó köre
Nem tudja
Senki sem.

Öreg tekercsen,
Kékkel-arannyal,
Festett szűrák
Az életem.

Bp., 2010, június 9.

A végtelen hiány felismerése

A végtelen teljesség érzése
És a végtelen hiány
Ugyan azon fa hajtásai.
A hiány a születéssel indult,
Az első születéssel,
Az összes születéssel,
Az időtlenségből hozott idővel,
A felismerhetetlenséggel.
Ha felismernénk, már nem hiány lenne,
Ha felfognánk, megtölthetnénk
Magunkat vele
S akkor visszatérhetnénk
A mindent megadott eredendőbe,
Abba a kozmikus mély csendbe,
Mi a Világ Anyaméhe!
S talán készülnénk várakozással
újra, az új születésre!

Bp., 2010. június 9.

Meteorit közelben

Holnap talán egy honlapon
Lesz minden ami voltam.
Szavaimban köddé lesz a tudás
Amit hoztam,
Amit éjszakánként álmodok
Formájában építettek bennem,
Hajnalonként szavakat kölcsönöztek,
Hogy papírra vethessem,
ritka kristály-ajándékként
Hallhatóvá váltak fülemben,
S ragyogtak finoman,
Mint arany-csillámok a sokkolt kvarcban,
Mi év milliókkal ezelőtt egyetlen tömbben,
Hangsebességnél gyorsabban,
Izzón száguldó gyönyörben
Egyesült közelemben – a Földdel.

Verence, 2010. június 9.

Jelenlétek

Jelenlétek hártói borítottak,
Tekertek be, mint selyemhernyót a bábba,
Vergődtem benne végtagok nélkül
A születésig mindhiába,
– ellene, s még ki ellen ágálva?
Múlhat néhány száz év,
Ezer emberöltő a mélyben,
Csak akkor születhettek új életre,
Ha felkészült a lepke-létem.
Fontos a zárt báb-idő,
Hol magamban magam
Mindent megérlel,
S a tápláló csendből,
Múmia létből,
A Világ Világossága kelt fel!

Bp., 2010. június 12.

Igéző hajnal

A hajnal hátára vette az éjszakát,
Görnyedten húzta a Föld szélére,
Ott engedte süllyedni le a mélybe,
Miközben pávatollain lánggra gyúlt
A Napkelte fénye.
Sárgarigó üdvözölte!
A homályban még csak ő látta,
Torkában aranyrög görgött,
Gyönyörű dalt gurgulázva.
S dalra fakadt az összes,
Csicsergő, zengő kicsi lélek,
Az ég madarainak kórusa
Szolgált természet-kápolnában
A hajnali misének.

Velence, 2010. június 12.

Csend-pár-beszéd

Neked mit jelent?
Mikor köszönt Rád a csend?
Mit jelent az esti, halk,
A hajnali beszédes, álom-zavart,
Déli harangban elúszó,
Vizek felett simuló,
Mámoros erdő-trillában,
Lomb suttogásban lakozó?
Mi a csend, mi nem létező – létező,
Felemelő, felemelkedő?
Hisz csend van-e vajon óceán mélyben,
Van-e csend tűzhányó szívében?
Csend, mire zene hív,
Csend, mire szív dobog,
Csend mögött kérdések,
Elnémult válaszok,
Esti csend ami épp a harangban bújik el,
Felhő-csend mi épp bodrozva úszik el.
Neked mi a csend? – felelj!
Vagy ne szólj!
A csendnek különös nyelve van,
A csend örmény magas hegyi,

Vagy alföldi szikár magyar,
Százezer éves úrbeli,
Imamalom-mormogó tibeti,
Vagy templom csendjében sürgeti
A türelmetlen ifjú ara,
Csend az Ige, s az Igen szava.
Csend üzen ősi jeleken,
Csend ül néptelen madár-fészkeken,
Szüntelen figyelés, fegyelem,
Zokogás végén a kegyelem.
Csend ül a szemhøjra, esti csend,
azért majd meséld el mit jelent,
Te hogy éled meg a csendeket,
Szétárad, vagy csendben benn reked?
Éld meg, s élvezd a csendeket,
A minden hangban megjelenteket,
Az a csend neked szól – lehet,
Köszönd a csendet, ha megremeg.

Bp., 2010.június 12.

Csak ha együtt leszünk...

A házak térdre rogytak, erőtllenül
hajoltak meg a tomboló víz-elemnek,
vályog-veretük fojtott sikollyal
visszaadták a földnek.

Kókadt – hősín homokzsákok
koszorúja övezte a duzzadt patakot,
mi tegnap még oly szelíden,
ma dühöngve, lázadva robog.

Összes érzelmi hullámvásunk
rámossa magát rémült falvakra,
zokogásba fúló, zilált csendjét
teríti rá a holnapra.

Csak ha együtt leszünk mindnyájan,
minden parton, szakadt gáton,
csak akkor tudjuk békíteni
e romboló elemet, hogy megálljon.

Bp., 2010. július 29.

Halnak a réti virágok

A pipacs piros volt,
Mint tilosat jelző lámpa,
De mindhiába,
Mert a zetor átrobogott rajta,
S meggyalázta.

A pipacs nem liliom,
De e liliom-tiprásra
Felfigyelt, elkékült
A rétek szarkalábja.

Gondatlanságból elkövetett... tett,
Melyben a kis bogár is halálát lelte,
A dongót gyorsasága védte,
Goromba..., goromba...- dongott keseregve.

E héten hányan vesztek már el
A kis jelző-tűz nyalábok?
Valami épül, de érte
Hősi halált halnak a réti virágok!

Velence, 2010. augusztus 3.

Most nem megy

Ne vedd ki kezemből a tollat
Attól, hogy fáradt vagyok,
Ne vedd ki kezemből, ha jön,
Pucér ujjakkal is alkotok.

Ne végy el előlem képet,
szemhéjam mögött is ragyog,
Érzékszerveim tompíthatod,
Befelé nézek, mint a vakok.

Ne vedd ki számból a szót,
bár egy ideje dadog,
Összerakom szórt gondolataim,
E pillanatban nem én vagyok.

Útjelzőim rég a csillagok voltak,
Elfordultak, vagy lehulltak?
Költöző madár küldte tollak
Ma tán kalapom díszítik,
Holnap majd újra írnak.

Bp., 2010. augusztus 1.

Kalkuttai Teréz

(100 éve született)

Szitár finom rezgése
Bizsergett az éjszakában,
ringatta a nyomort
Kalkutta vibráló zajában.

Hordárok kínálták szolgálatuk,
Szent teheneket kerülve,
S a keserűség ott öregedett
gyermekek arcára menekülve.

Porban, rongyban vég nélkül
Üszkössé hidegült végtagok,
Aggok lelkében tátongtak
Kihunyt sugarú, vak csillagok.

Nem Peru szorgos indiánjai,
itt tétova tétlenség ül az utcán,
Gangeszi halotti máglyák
Pernyéje mosta ember arcán.

Ott, hol a nyomornak
Gúnya sem jutott, egy apró nő
tisztá mosollyal, s pusztá kézzel,
gyógyított a szeretet erejével.

Szolgált alázattal, keményen,
Jót tett a legszegényebb szegénnyel,
az „Élet Himnuszát” dalolta,
elveszetteket oltott reménnyel.

E lét, számunkra érthetetlen,
Élete a világnak jellé lett,
India forгатagában üzenet:
Mindenre gyógyír a szeretet.

Bp., 2010. augusztus 6.

Vihar

Öklét verné a felhők Ura?
Az ég lemezén dübörög szava,
Dörög, recseg a Föld fedele,
Iszonyú hanggal szakad le,
Fekete napkelte.
Ég függönyét villám hasította,
Ablak üvegén könnyek
Kegyelemért könnyörögnek,
haragszanak az elemek.
Oka van!
Felhődhöz szegezem magam,
Ha nem érezhető meg szeretetem
Semmit sem tettem eddig,
semmit sem.

Kövekre lépő álmatag virágok
Fej-vesztetten hevernek a sárban,
vacognak az árban áldozattá váltan
a gyökerestől szaggatott fák.

Soha nem hallott égzengés,
Se holt, se eleven nem vagyok,
Létezik éteri vérengzés,
Felláztak az angyalok?

Nem! Csak egy jókora vihar
Dúlt, levegőt tisztított, söpört
Mi bomlott, szemét és céltalan
Csak asztalra csapott, rendért pörölt.

A vihar utáni kék csendben
Szeretetét is megértettem,
-S Ő hallotta suttogásomat.

Bp., 2010. augusztus 9.

Nincs semmiben semmi titok

Nincs semmiben semmi titok,
A karmester mindent átadott
Pentatonban, zenében,
Egy szóban, egy ígében,
Minden sejtedben ott a nyitja,
A teremtés minden titka,
Fejtegesd le a héjakat
S felfedezheted magad,
Az Univerzummal azonos térkép
Lapjainak egy oldalán talán,
Talán egy csillag-sík falán,
Talán a hópehely ábrában,
Napfénynek tűző lázában,
Mindenütt ott remeg, szemed,
Kezed, gondolatod, ahogy
Vízben a horog melyre egy
Hal épp rákapott.
Nincs semmiben semmi titok,
felfedezheted,
kutass, kíváncsi gyerek-életed
lesz a felelet, – ha nyitott –
Nincs semmiben semmi titok!

Bp., 2010. augusztus 9.

Építkeztem

Építkeztem mint égő gyertyán faggyú,
Mefagytam mint télen a hegyek,
Olvadt gyöngyök magasodtak hűlve
Építkeztem, hogy szabad legyek!

Utat vájtak, hogy elérjek Hozzád
Sebes-ívű, szilaj gleccserek,
Bármilyen mély szurdok alján állok,
A gondolattal felemeltetek.

Bp., 2010. augusztus 18.

Szüret után

A délutáni munka sós verejtékben fürdetett,
Karom szétterült, erőtlen, gyenge.
Az alkony mintát rajzolt a fatörzsön,
Must pezsgés dalolt a boros üvegbe.

Ittam a természet bódító szépségét,
A lebukó nap itt talált heverve,
nem a fáradtság keserve jaidult számban,
a jól végzett munka édes nedve.

Velence, 2010. szeptember 2.

Alkony az Alpok-lábánál

Derekára a hegy felhő-övet kötött,
Fejére felhő-sapkát nyomott,
Búgón-zengő harangszó jelezte;
Megérkeztek a zarándokok.

Mögöttünk bazalt-sötét égből
izzott a fényel csókolt fa korona,
S két szivárvány tűzte le kékjét,
Ívelt földnek – a menny kapuja.

Nem szeptember, de már nyár vége
Délidőn a nap még forrón ragyog,
A súlyos felhők terhe éjjel,
Cseppekben bádogtetőn kopog.

Semmi zordság, smaragd szelídség
hegyek nyílveszője mind elásva,
A bazilika rózsás ablakán kilépett
S ránk borult az este szent palástja.

Mariazell, 2010. szeptember 8.

Zempléni dombokon

Zöld Zemplén, tán Andok békéjét adod,
Bár kicsiny gyermeke sem lehetnél,
A táj bája, hegy-bölcsőben ring,
Dombjaid ritmusra illegő
asszonykórusok.
Dallamot dúdoló minden fád,
Kőszirted, kristály-patakod,
Kicsiny faluban néhány lélek,
Az útra feszül egy kőkereszt
Mögötte repce sárga völgye
Leülsz, a csendje nem ereszt.
A hegyláncok csíkokat festenek,
Mint óceán partján víz-fodor,
Az út szélén csendes harangvirág
szűz szoknyáján lila bodor,
szemérmes szerelmesen
ütőjén egy légy bandukol.
Pihés lábú, sárga tátikák
Hűséggel őrzik, kerék inas nyomát
eső-vésett, nap szikkasztott
vonalai markáns grafikák.
Fehér lepkék kergetőztek,

Duruzsolt számtalan bogár,
Doromboló béke honolt,
Az apró faluban Simán.

Bp., 2010. szeptember 12.

Mosolyogj a Napra

Tízezrek maradtak hajléktalan,
Esélyed ember mennyi van,
Hogy azon az oldalon légy
Hol erősen nem mozog a föld,
A szomszéd épp nem fegyvert tölt,
Hogy a járvány eloldalog,
S Te biztosan tudod, hogy
Ezt a reggelt már megkapod,
S ezer annyival hálálhatod,
Hogy felnyitotta szemed:
Éld meg boldogan létedet,
Ez gyakran nehéz lehet,
De akkor is
Mosolyogj a Napra,
Nézd, visszanevet!

Bp., 2010. szeptember 12.

Áldozat

Tested piramisában
Lángra gyúlt a tűzoltár,
Szíved rostélyában ég a máglya,
S az áldozat már készen áll,
A Szerelmes halálra.

Lélek-hínárok tekeredtek lábaimra,
Zúgó-csend nyomását préselte rám a mély,
polip karok nem engedtek,
szoros az ölelés, – ne félj!
Talpamba fúródtak tüskék,
kínlódott kétségek sötét nedve,
élet-part felé tajtékozott minden
gyökereitől eleresztve.
Iszapos tettek okát megtalálni
Gyötrőn nehéz,
Szív zsilipjeit felnyitni
Olykor merész.
A kenu halad tovább,
A víz-tükör felett az ég,

S víz-tükör alatt a mély
Poklának van ki örök foglya,
Van ki lebeg a felszínén.
S mintha mind ritkább
Lenne tükrének simasága,
Az ember belenéz,
S a „cunamit” látja
Arcának barázdáiban
Élete veszett, amerre néznek,
S átadja magát az égnek,
A reményben fürdetett
Tiszta kéknek, mely
Segít elengedni
A kapaszkodást, a lehúzást
S feldob a kékség felé!

Bp., 2010. szeptember 15.

Az évszakok is felborulnak?

A drága májust Medárd zavarta el,
Sürgette távozását,
június, hullámzó forróságot lehel,
gyorsítva szirmok hullását.
S most itt a nyár-vég,
Még a vénasszonyok
Színesbe öltözésének
Sincs itt az ideje,
S már zárt ajtók
Küszöbe alatt fúrja
Magát október ijesztő hidege.
Ti évszakok is hová siettek,
Nem elég, hogy mi rohanunk?
Minden szédült pörgésbe
Kezdett, úgy tűnik,
nem habozhatunk.
Természet tiszta rendje,
Kinek ostora hajt,
Eddig Te adtad ritmusunk,
-Vetéshez, szürethez magot
És talajt,- de reményt
Most kitől kapunk?

Ha minden felborul,
Van-e igazodás, iránytű
A világ-rengetegben?
Vagy épp önmagától,
S önmaga által lesz
reménytelenül
Elveszett az ember?

Bp., 2010. szeptember 15.

Madarak vagy vadászgépek?

Ijesztő, barna keselyűk keringtek,
csontos tolluk hullt a mélybe,
röptükkel drága, ezüst gépeket,
s magukat sodorták veszélybe.
De van e remény
számtalan madárnak,
levegő hátán a túlélésre,
vagy elúzi a technika rohanása,
miként sziklához csapódó tenger habja,
pusztulásra van ítélve?

Bp., 2010. szeptember 17.

Forgószínpad

Vedlett takarók,
Falfirkák,
Csikkek halmában
Kihunyt idegesség,
Rizsporos paróka,
Lila püspök süveg
Imát lehel,
Egek! Melyik században
Vesztem el?
Rámátlan kép mai utcán,
Másik két századdal
Korábbról, molyos rokokó,
Felszín alatt
Metró száguld,
A felszínen mi változó?
Maradtunk amik voltunk,
Amit az idő itt hagyott,
Csak megpörgették
Új díszletekkel
A nyikorgó forgószínpadot?
Az Ember tragédiáját
Páholyból nézzük,

A taps olykor elmarad,
Néhány szín után
– a zsinór hibájából –
a függöny fennakad.
Minden változik változatlan,
A túl sok ész olykor esztelen,
Keresem magam
Kulisszák mögött,
Egek! Melyik században
Vesztem el?

2010. szeptember 17.

Spanyol parton

Szikla hegyére tűztem magam,
Hogy hangod igyam Valenciánál
Jó tengerem.
Kezem oldalamnál ernyedten hever,
Fókuszába májusi napot gyűjt
Sors-vonalakkal a tenyerem.
Alattam hűvösen harap az ultramarin
Víz krétája fodrokat rajzol,
Majd szétmázolja a finom homokon.
Agávék pengéi pihennek
Szemem horizontja előtt cikázik
Egy féltékeny sirály szerelem.
Hallgatnálak az idők végéig ősi ritmus,
Ha olykor az égből egy falatot
Pottyantanál nekem.
Neki csapódsz a sziklaágynak,
Ringatsz, lazítasz, felemelsz,
Könnyű játékként kezelsz,
Gömbölyű tengeri sünt terelsz,
Erőd, nyugalmad, dühöd tisztelem,
Testem átengedem
Hátadon fekve, ringón evezem

tükrözöl; ég kékjét, égi tengert
a két világ között összeolvadásunk
Végtelen.

Bp., 2010. szeptember 17.

Özönvíz

Szavakból épül a bárka,
Gondolatok szálkás deszkái halmazába
Burkolva, vacognak elázott lelkek.

Begyűjti ezer állatkádat,
Az új özönvíz utánad
Hidat készít a szivárványnak.
Fehér galamb szállhasson fészkébe,
Olajágot fűzzön Új ezredévre.

Az eső esik, csak esik.
A Föld fordulásra készül,
Leszórja magáról a sarat,
Űrbe potyoga kihűlt salak,
S mi felgyülemlett guano, ezer év alatt.
Bárkájában csak az marad,
Kinek a magas akarat
Helyet készít az új világra,
Mely mára megérett a tisztulásra.

Víz az égből, víz felszínre törve,
Gátjainak feszülve, elpusztít minden
Építettet, elragad milliárd tonna szennyet,
Elmossa a felduzzadt nyomort,
Mit hegyekként a hátán hord
Földrészekre kövesedve,

Szitál, zuhog az ég terhe,
Ez már nem enyhe a kiszáradásnak,
Nem virága a sivatagnak,
Ez örült áradás a világnak,
Melynek mélyén halott belvizek
Poshadnak, míg utat nem vájnak
A szeretet-zuhatagnak,
Mi lerombolja a közöny-gátat,
Friss erekből tölt
A világ tavának, egyetlen bárka
Tatján evezve, új Noé esdve
Még egy esélyt kér, keresve
Az eső felett a Hangot,
De csak a víz robajlott,
A válasz várat magára
Hiszi, az ember meg kell,
Hogy találja a forrást,
A tiszta békét,
A lélek reményét
Felfedezi,
De addig csak esik,
Csak esik,
Csak esik!

Siessetek, a bárka megtelik!

Bp., 2010. szeptember 18.

Áldás vagy átok

Az eső csak esik. Csak esik.
Esik éjjel, esik nappal
Begyűjteném egy kalappal,
Hogy a megértés magjára öntsem,
Egy másikkal a segítség ágára,
Egy kalappal az orgona illatára,
Újabb kalappal jutna a fára,
Rajta a bőség virága szökne szárba,
A szeretetet öntözné karimája,
Honnan vígan csöpög túlcordulása.

De jó így ez a sok eső,
Mi másképp tán minden eláztat,
De ha begyűjtenénk, mint drága nedvet,
Locsolhatnánk kertet kedves,
Önthetnénk szennyes ruhára,
Szikes föld felszaladt lázára,
Égő házra, fürdő mederbe,
Csorda itatójába terelve,
Mennyi haszon, mennyi erő,
Simogató, selymes eső
Csak savas vesszőid látjuk,
S kántáljuk egyre-másra:
– Jaj, csak az eső elállna!

Bp., 2010. szeptember 19.

Körbe-körbe

Őszöm kelyhében
A must kiforrt,
Muslicák táncolnak poharamra,
Diólevél szellő érintéstől
Bágyadtan indul
Még egy kalandra.
Hány ősz napsugarát
Fedte le köd-szövet rongya,
Nem számolom,
Körbe-körbe járok,
Az évszakokkal,
Szédülten,
Mint hajdan a királyok
Bolondja.

Bp., 2010. október 21.

Szabad akarat

Ha nem hajolsz meg,
Meghajlítanak,
Kaptad, használd
szabad akarat!

Arany pikkelyek hídján,
Sás és nád között
Lepihen a nap!

Járja megszabott útját
Kozmikus törvény szerint,
Mégis szabad!

Ezer felé ne törd magad,
Keresd saját utad!
a horizonton leszúrod botod,
Kibontod lélek-szárnyadat,

Az földtől elszakad,
Te bármit teszel,
– a világ halad!
Veled a szabad akarat!

Bp., 2010. október 21.

Élet-csoda

A szívekben érik meg a csoda,
Soha ne mond, hogy soha,
A csillagokban jár szekered,
kormányá rúdját tereled
Autópályákra, földutakra,
S ha nem vagy a sémák rabja
Megérik a csoda,
Ami maga az élet,
Csodaként éljed,
Szemléljed
Gyémánt tükreit a jégnek,
Ha magját veted
A kék-gyöngyű szőlőszemet,
A pihenő inas kezét,
A magzatot ringató vizet,
Szerelmesedet,
Az elmúlás langyos hamvát,
Menyegzőn lejtett táncot,
Az utolsó románcot,
Szívedben éljen a csoda,
Hogy jöttél valahonnan,
S érkezel valahova.

Bp., 2010. október 23.

El nem küldött képeslap

Sirály sikolt, lebeg,
Fehér lovak hátán
Vágtázik a nyereg,
Sörényük lobogót bont,
Szél rajzolja fénnyel
Címered
Szép Haza!
Gémeskút bólint,
Déliab vibrál ostor-nyeleken
A mozdulatlan puszta eleven,
Dobog a Föld szíve
Sorsod mi lesz
Szép haza,
Tán Ninive?

.....

Mondandóm befejezetlen maradt,
Mert minden vers befejezetlen,
Ahogy minden álm,
Minden éjszakáról
Befejezetlenül távozik
A mély, elúszó sötét,

Beleájulva a napkeltébe;
Mint lepke a fénybe.
Befejezetlen minden életkezdet,
Mert befejezetlen a „Bevégeztetett”
Is, hisz valahol, valahogyan,
Minden, de minden folytatódik,
Kiscsikó a lóban, a virág bújik,
Hol a mag halóban,
Gyümölcs az érett pottyánásban
Süppedve táplál a sárban,
Melyben folytatódik a folyó ága
Téli éjben, keményen fagyba zárva,
S felragyog róla a reggel,
Sziporkázik zúzmara szerkezetben,
S olvad bódultan déli naptól,
Kedvesen arcodra cseppen,
S ő lesz a könny folytatása,
a folytatásoknak nincs megállása.
Folytatódnak a percek, az évek,
Folytatódik minden millió éve
Megkezdett élet.
S folytatódnak a kérdések!
Versem is majd valahol folytatódik
Lehet azon túl, amikor bevégzem
Néhány sornyi létem,
Te talán tovább gondolod,

Hallom majd gondolatod,
S születnek majd sorba új szavak,
A versek folytatódjanak...,
Jó szívvel hagyom, hogy befejezd
Majd befejezetlen mondatom;
-Hogy...

Bp., 2010. október 23. (töredék folytatás december 14-én)

Vízjel

Mint láthatatlan, titkos vízjelet
Őrzöm tusvonalakkal neved,
A papírba öntött halvány ábra
Szememben van, ahogy
Senki sem látja.
Kódolt, küldött rejtett üzenet,
Amikor kell, majd felfedezed,
Ha el nem hal enyészet hamvába,
Szívem kicsiny múzeumába zárva,
Szűz pálma levélre rajzolom,
Ezüst kápolna rejtekén hagyom,
Várom, hogy világgá kiálthatom;
A szerelem vakon jött,
nyitotta az édent, az ajtót
nyitva hagyta, kígyó siklott be rajta,
a titkot kimarta, üres papír
az élet, hiteles vízjelet kérek,
melyet csak én ismerek,
Te keresed, felfedezed,
Azon az utolsó levélen
Mely Neked szól, Neked,
Mielőtt pár évszázadra
Újra elmegyek.

Bp., 2010. október 26.

Reggeli ködben

A reggeli köd fák ágain sírja ki magát
Briliáns cseppekben, s meg sem retten
Az ősz bánatán.
Egy réveteg járókelő
Sínek talpfáin lépked,
Gondolatfoszlányait terelgeti,
Óh, mögötte már semmi sem jó,
A jövő piros szerelvényeket húz,
A váltó fordult, csak fel kell szállnia,
Ahogy a köd is foszlik a fényben,
Világosodik, rádöbben,
nem is volt miért sírnia.

Velence, 2010. október 26.

Lassú ébredés

A falon a hajnali utca tánca,
Lombot veszítő fák karját
Szél cibálja, s bólint közülük
Halványsárga, poros világgal
Az álmos lámpa, vetített árnyak,
Mint szellemjárás, szobám falára.
Az óra ütemes ketyegése;
menni kéne,
kelni kéne,
magát vezeti egykedvűen,
vagy nekem szól egymásra lépő ríme?
A szél a redőnyön zongorázik,
A diófa zörgő csontja fázik,
Hangja régi sirató ének,
Hol már a fejfák is vének
október – úgy elvinnélek
fényes szárnyú, hajnali géppel
tenger partjára melegedni,
pálma ágát szikkadt karodra tenni,
hol koszorúd készülne orchideából –
de csak a lámpa táncol,
október könnyét hallom ablak keretre,

süllyeszt dallama ágy-melegbe,
még magához vonz egy rövid álom
teendőim zsolozsmázom.
Minden hajnal furcsa egyveleg,
Fények, árnyak, figyelek, perelek,
Rádió duruzsol, halk Smetana,
Óránként más a vér nyomása,
Pulzusom figyelem, belealszom,
Fejem párna alá fúrt kezemre hajtom,
Járj szívem, ahogy az óra kettyen,
Holnap – ez már a ma –
Van még bőségesen tettem,
Engedj ébredni néhány évig
Mi hátra van még megtehessem!
Megtehessem!

Bp., 2010. október 26.

Szelíd gesztenyék

A bűn levált tüskés burkával
A béke barna szelíd gesztenyéjéről,
S gurult utca kövére,
Keserű lapu szárhoz,
Méretes kalapjához,
A kettéhasadt ághoz,
Mi tört keresztet formál,
Megesik szíve a jobb latorján,
S a Paradicsomba kalauzolja.
A bűnt húzzuk, tele vagy
üres koffer – ifjúságunk,
aggastyán létünk, egy ősön
majd belelépünk a süppedő
avarba, s mindenkinek
lelke rajta, hogy mit töltött
a zsákba, száraz levelek,
összetört szívek vagy
csontos kézszorítás
a tetteiért, valami hála,
gondolj rá már ma,
az elgurult szelíd gesztenyék
álma most megágyaz a sárba,

de tavasszal büntelenül
születik újjá szűzies fehér-
rózsa-csókú kicsiny virága.

Bp., 2010. október 26.

Kezdet, hol a Véged?

Kezdet! Hol kezdődöttél?
Kezdet! Mikor?
Nem tudjuk igazán
Bárhogy kutatjuk
Hol kezdődött az élet,
A Valami – valamikor?

Vég! Nem tudjuk hol
Teszelt pontot
S nem tudjuk mikor!
Két pont! Kezdet és vég
Köztük ezer világegés
Vagy csend honol.

Két pont között
Ős- és új rendek ideje,
mi egyszer kezdetét vette,
Annak a Vég lesz a végzete!

Hol kezdődött a Van,
Megéli-e létező a Volt,
Vagy ahogy mélységből született,
Mélységbe hull a Holt?

A Nap is csak egyetlen csillag
Tüze millió év után kihuny
Valami új éltet adót akkor
Megérint-e majd a Szellem-ujj?

Ami örökkön létezett
Az örökké létezni fog,
perctörédék, vagy ezer év,
Élj Élet és ragyogj!

Bp., 2010. október 26.

Száz csapás

Vörös iszap, mint a föld vére
Felvágott ütőerére
Gyilkos hanyagság,
Kapzsi nemtörődömség
Hasított rést
És a vért zúdította
Falvakra, emberéletre,
Lábas jószágra,
Riadt szemekre,
A fű zöldje eltűnt örökre
A nyugovóra tért tücskökkel,
Békákkal, lábon álló
Sással, náddal, hol megakadt
Az emberi tetem,
Kutatta több napon
Ezer szemben a félelem
A rettenet napjain
Kolontáron, Devecseren.

Száz csapás és száz csapás
Hegymagasságú áradás, elborít,
Amíg a pénz az úr!

Száz csapás, gát szakadás
Gátlástalan pusztítás,
Amíg a pénz az úr!

Száz csapás, izzó sárgaláz,
Fertőz, megaláz,
Amíg a pénz az úr!

Száz csapás és sáska rág,
Iszapba haló szabadság,
Amíg a pénz az úr.

Száz csapás és száz csapás,
Ember semmiből nem tanul,
Ha mindig a pénz az úr!

Bp., 2010. október 17.

Őszi képek

Foltokban avar,
Őszi vetés,
Nem áll össze
A kép,
Gondolat-szabadesés.
Fejem üres
Magtár,
Elhagyott kaptár,
Múlt idők
Méze édesét
Mártogatják
Az emlékezés
Tekervényei,
Nyelvem hegyére
Hull egy csöppje,
Szavakkal egyesülve
Születhetne szép
Szonetted
Őszi lélek.

Az őszi fészek
Néptelen.

Bp., 2010. november

Az ősz levelet küld

A nyárfaágak lemondón nyöszörögtek,
Intettek, s útra engedték
Az arany ruhát öltöttéket;
Csontsápadt szülők a gyermekeket.
Tavasza nevelte, fészket épített rá,
A nyár boldoggá tette,
Buja-zölden dússá,
S most elrabolják mindet apró halálok,
Érzitek, sírtok, ahogy fogadjátok
Földön térdelő őszi virágok?

– Kinéztem szobám ablakán,
gondolatom egy levéllel
leereszkedett a mélybe,
a föld-színére,
majd felnézett a fára, a levél-Anyára
kérdezte, mély-e gyásza,
ha pillant távozó levél fiára,
vagy a lányra, kit talán már holnap
betakar egy másik, s együtt vacognak,
hálnak, tavaszi varázsigéig.

Bp., 2010. november 10.

Mint egy gyermek

Minden felhőt megcsodálok,
S minden naplementét,
Csontra vetkőzött faágot,
Válást benyújtó levélkét.

Elolvadok minden kiscicától,
S minden árteret fotóznék,
Teremtés öblös kosara, gyümölcsöd
Csábító lépes-méz.

A világ gyönyörű! – színeken túl
A szivárvány fölött a túl-világ van?
A természet egyesül szép halállal,
Az ember gyógyul-e ember által?

Bp., 2010. november 10.

Éjszakai forgalom

Az ég vászna szerte foszlott,
Felhő-rongyokba burkolózott
A vérbe mártott ujjú naplemente,
Fényét a hegybe törölte.
Lángolt a távol,
Mint Nero Rómája,
Így történik, nap- nap után,
Nyugaton süllyed a Nap gyásza.

Talán Hekaté nem hagyott aludni,
Vagy csak a kötélén száradó holmi
Mozdult, libbent a gáz lángjára,
Párnán is érződött izzása.
Éjszaka minden úgy összeolvad,
Süllyed, vagy felemel, – kiüresedel,
eltűnsz, mint hajdan Lemúria,
S az álmokon átszáguld létezett,
Vagy majd létező világok korszaka.
– Számtalan álom, megannyi élmény
egyetlen éjszaka.

Bp., 2010. november 8.

Ha azt teszem

Hűségem, a Nyilas feszített húrján
Elpattan,
Hamis hang a dalban,
Ha azt teszem,
Amit nem akartam.

Bp., 2010. november 8.

Titkok

A hegyfőt köd sál takarja,
mi mögötte van, Titok.
A nagy Titok Te vagy,
Ki ismer Téged,
Az a még nagyobb!
Üres kockák négyszögében...,
erről szól az élet: keressétek!
A válaszok a megfejtetlen
Megfejtések.

*

Védett völgyben,
Ringató vízben
Lubickol létem.
Honnan kerültem,
Hogyan merültem,
Féltem, kértem?
Talán majd megértem.

De már itt vagyok
A Körben,

Mély-barna Föld-Anya méhe,
Itt ringok a közepében,
Szíve dobbanását,
fejem felett hallgatom, -
Dobbanásban körbe ölel, -
Térj vissza!
Térj vissza –
Magzatom!

*

Milyen megsemmisülés,
Milyen születés
Találkozások órája
Az elcsendesedés.
Kik elmentek, jönnek sorba,
A világ nagy folyója sodorja
Emléküket.

Bp., 2010. november 10.

Eladó a Lélek

Öreg varrógép orsója szunnyad,
pedálját nem hajtja senki,
Nem olajozzák, s nem kérdezték
Pörögni akar-e, netán pihenni?

Így vonult nyugdíjba a tökgyalu
s a hintaszék is, unatkozik
Számptalan tárgya a múltnak,
Még használnának, de már elavultak.

Idejétmúltak, mint a szónak adott
Becsület, szülőnek járó tisztelet,
Hogy szomszédod néha megkeresd,
Vagy testvéred névnapját nem feledd.

Idejét múlt ma annyi minden,
Így van ez rendjén – mondják – hidd el!
Nem kerül majd múzeumba, - voltunk,
Múltunk tárgyi tanúja egy sem.

Kopott az emberi érték, – érdektelen,
motyogja sietve a látogató.
S a lelkek – mint megüresedett telkek -
madzagján ázott tábla lóg: ELADÓ!

Bp., 2010. november 11.

HANG az Ūrből

(vagy csak hang a zűrből?)

A frigláda már nem titok,
Üresek a piramisok,
A Jordánban gyér víz csorog,
Csak romok a Baál-templomok.
Sem régi, sem új papok,
Nem ott hoznak áldozatot.
Az egész világ pogány?
Lehet, hogy a vigasz sovány,
A világ rohan pénze után.
Lábnyomok a sivatagban
Fújja a szél, betakarja,
Próféták nyomát kavarja,
Már senki nem hallgat szavukra,
Pedig szóltak; – jön ezer átok,
Sorba mind tapasztaljátok,
Mégsem hisztek senki emberének,
Szembe rohantok a szélnek,
A port szemetekbe hordja,
Hályog borul vakságtokra.
A süvöltést sem halljátok,

Homok hegyre egyre másztok,
De minél jobban tapossátok,
Süllyeszt, lehúz, mint az átok,
A technikát akartátok,
Annak is csak önös hasznát,
Mind ürítené a kasszát.
A kufárokat sosem túrték,
Bottal egyszer már elűzték,
A kiskapun mégis bejönnek,
Régi sebek gennyesednek.
Ki kell újra fakasztani.
Kiégetni, hogy lángjából
A Madár újra tápláljon
Halottak felett új életet,
Ember! Minden értünk volt!
Nekem, s Neked
Szólt minden ének,
A felépült, lerombolt
Ezred évek,
Fehér galambod szállt
Lélek!
Ember, nyílt titok
S nem érted?
Vagy én tévedek Teérted,
s Te érted?

Látsz, hallasz s halálba mégy
A feláldozott holnapodért?
Egyszer legyen Mindnyájunk Napja
Ami örömmel virradna,
Ahogy készült kezdetekben,
Az legyen a tervetekben,
Mi benne él a Szeretetben!

Bp., 2010. november. 11.

Elmaradt Menyegző

A Hold aranygyűrűbe bújt
S bíbor fodrot is font köréje,
Így tündökölt gyémánt kőként
Az éji ég jegy-gyűrűjébe'.
Gömbölyű fényét aranyeső csodálta,
váratlan nyílt ki ősz tavaszában,
menyegzőről álmodott, a
novemberi fényes nyoszolyában.
A Hold álmatagon tovább sétált,
Mint ki másra vágyott,
A Napot kívánta talán
Vagy egy jó lakodalmas
Földi világot?

Bp., 2010. november

Születések

Tested tengerében ringtam Anyám,
vártam gondolattalan
Míg titkunk feltárulhatott,
Kötélünk diszkrét csattanása,
S már véget is ért az áldott állapot.

Arcomon hoztam az alma mosolyát,
Pirosát szerelem rózsáinak,
Az Éden titkát odaátról,
Hogy a földi síkon
Megéljek majd katarziszokat.

Most én ringatlak
Emlékek bölcsőjében,
Szívemben rendetlen dobbanások,
pihenj, csak pihenj örök fáradt Anyám,
Öreg gyermeked lám, már én is csak várok.

Bp., 2010. december 7.

Szekerem lassul

Szekeremnek lassul ballagása,
Hol van már száz forró, nyári vágta?
Hajam színében a deres is fakul,
Eltűnt hajdani bíbor sátra.

Rakományomból mind több kévét
ledobok, bolondságét, a szerelmeket,
Így is nehéz a tengely súlya,
Vonszolja csak lovam a terheket.

Valamikor még tartottam
Két karommal a nyár- eget,
Már nem ringatózom a szél ölén,
Vállamon kendő, bár az est meleg.

Megremeg fázósan, mélyen a csontig
A felidézett emlékezet,
Kerékkötő már, nem húznak előre
A fáradtan csikorgó kerekek.

Bp., 2010. december 12.

Naplementém

Szálfák fényes törzsei
Vonták fogságba a naplementét,
Őrizték kemény kopóként,
Uralni nem tudták, elengedték.

Naplemente, minden eltűnéseid
Közelebb repít a véghez,
lelőtt sasként, vagy beteg verébként
Közeledem az éghez.

A fák rácsain innen
Nincs kötve a szabadságom,
Mégis a vörös korongon túli,
Fényes-illatú mezőkre vágyom.

Bp., 2010. december 12.

II.

*Titkok
és
Rezgések*

prózában

(Új Szikrák)

Apróban

Kell-e, hogy tudjam az Időt? Nem elég-e, hogy Ő tud engem?

Elém jön, velem halad, mellettem, – majd elhagy; – mindennek rendelt idején!

Elég, ha az Idő figyel.

Én csak éljem a „kapottat”, hiszen sosem tudhatom mikor lép el mellőlem!

Ezüst-pénzeid, kincseid szétszórtad a világmindenségben, s azok ott fényeskednek éjszakánként csillag-tallérok sokaságaként.

Kicsinységed helyezd egy mécses fényébe, s Ő megnöveli árnyékosodat!

– A legkisebb láng is képes fényt adni.

– A sötét élet végén is ott áll a megvilágosodás.

Az alagútba beragyog a napfény
Alagút két végén fény világít
Indulj el hát, két végén van kijárat
Nem hiába tetted le a világnak
mit megérlelt több mint fél évszázad!

Lelkem rétre leterítéd,
Harmat-permet nedvesítéd,
Verőfényel felszárítod,
Beleégve rajtahagyod
Szerelmes lenyomatod!

Kíváncsiság és kételkedés,
Tapasztalás és felismerés
A csend hozzájuk az érlelő idő!

Mint robogó vonaton
Vagonról-vagonra –
két mozgás; Te s a vonat
Együtt halad.
Az utolsó kocs ablakán kinézel,
A száguldás, a sínek, az elhagyott táj,
Halad,
A Te mozgásod ott állva marad!

Munkánk gyümölcsét
Ne várjuk a fa alatt feküdvé
mert lehullik s nagyot koppant –
a fejünkre!

Május tavasz palettája,
Borsó, fenyő, olajzöld kavalkádja,
Tavaszi vetés szőnyeg sávja
Keretezi orgonák lilája.

Hüllőfoltos autópálya-testek
Tekeregnek, nem intenek
szomorú arcú pléh-keresztek,
lovas kocsi port már nem ver ,
egyetlen gólyacsalád lakik
beton-oszlop ágas hegyén,
azt is üresen hagyja a tél.

Köd-fátyol

Lassan úszó köd sodródott a rétek felett,
s mintha számba vette volna annak virágait,
Lenyúlt köd-karjával egy fűszálért,
majd felemelkedett lágyan, mint az ökörnyal,
hogy tovább kússzon fövény és folyó felett,
s eltűnjék a liget akácái között.

Néztem utána, s sajnáltam, hogy titkát magával vitte, a szürke fátyol nem
lebbentette fel önmagát szemem előtt, mintha a napkelte emelkedő fény-
csíkjaait húzta volna maga után, eltűnt a fák között.

A Nap emelkedett ott, hol a fátyol-szárnya elszakadt,
ahol lecsúszott a Föld gömbölyű hajlatán,
– mint egy kerek, női vállon, – s a Fény elfoglalta a völgyet!

Szó

A szó felrepült mint cséplőgépből aratáskor az aranypor-pelyva, szállt az ég felé táncolva, araszolva. Elkaptam a tört szalmaszálat, fuldoklón belekapaszkodtam, mielőtt tovább rebtent volna, képzelt kardommal kettéhasítottam.

Két szó libegett hát képzeletem szárnyán, víz-tükör felé, hosszú uszály tatjára telepedni, forró deszkáira heveredni, telet feledni.

Két szavam körülbástyáztam ezer új szó-szállal, s gyönyörű, erős szavakkal felszálltam, hogy tele tarsolyom megrázzam, eleresszem az ezer papír-szeletet,

Melyre lélekkel írtam fel az elsőként elkapott, millióra sokszorozott szót: Szeretet!

Vigye tutaj, ringassa minden bárka, hullámokon, madár szárnyán világba szállva,

A Föld minden pontjára!

Névnapom ajándéka

A madár csicsergésébe nem beszélhetek bele,
– hisz figyelmen kívül hagyja.
Ahogy a szél mozgását sem irányíthatom,
– hiszen figyelmen kívül hagyja
amikor körbefon, felborzol, elsöpör,
s ahogy a felhőket sem állíthatom meg, hisz kinevetnek,
ezer formát vesznek, játékosan más alakot mutatnak minden pillantá-
somnak, s hirtelen semmivé lesznek, vagy egy esőcseppé az arcomon.
S én nem kísérem őket sehova sem,
Csak a szemem,
Csak a fülem,
Csak orromban maradt illatok vagytok,
Madár-ricsaj, diófa-levél, zápor előtti jó meleg,
Kő-tömeg, hol kék-zöld gyík sütkérezett.
Az Angelika forrás távoli csobogása,
Halott fák csontváz-ága,
Mind – mind enyém vagytok,
Ahogy magamhoz ölelem a dombot,
Ingó-kövekkel,
Tó-tükrével,
négy millió évvel,
két gyönyörű, magas ménnel,
néhány elfutó kuttyával,
gyík-fűvel, kamillával,
májusi vasárnap fénnel,

TESTVÉRREL,
S a Névvel, melyet
Ezer gyönyörűséggel
Ajándékaiként ünneplünk,

MESTERÜNK!

2010.- május 7.

„Bocsánatkérés”

Inzulinozta magát minden reggel, 1956-óta. Az óra minden reggel 5-kor csörgött, s az injekció beadásával indult a nap.

6-órákor megszólalt a gyár kürtje, műszak-kezdést jelzett.

A műszak végén ismét megszólalt a városrész felett elnyúló bűgő hang.

Olyan pontosan érkezett haza a gyárból fél-három táján, hogy Anya nyugodtan kimerhette a levest, hogy a kézmosást követően Apa ebédelhessen. Ebéd után rendszerint egy rövidet szundított – ledőlök, – mondta.

Egy kora őszi délután a belvárosba mentek, kabátot venni Apának. Már sötét volt, égtek a lámpák, amikor hazaértek.

– Valami baj van – éreztem meg amikor rájuk néztem. Apa nem tudta titkolni dühét, arcára kövült a keserűség, csalódottság, s valami számomra akkor még ismeretlen érzés.

– Na had nézzem az új kabátot, a csomag egyértelműen árulkodott a vásárlásról. Apa nem akarta felvenni, Anya biztatta, érezhetően vigasztalva; nem olyan lehetetlen, nézd meg újra, majd arrébb varrom a gombot...

A kabát tucat-áru volt, olcsó és egyszerű. Apu feszengett benne egy perctet, majd miután a gomb és nyílása nem engedelmeskedett nehézkes ujjainak, egy hirtelen mozdulattal feltépte magán a barna- műszálas, szövet kabátot.

A gomb mint eldobott pöröly nagyot perdült a falon, s eltűnt valahol az asztal alatt.

Próbáltam én is nyugtatni, hogy nem rossz ez a kabát és nem is szűk, – bár tudtam, hogy sosem fogja jól érezni magát benne. S azt is tudtam, hogy mennyire szereti a jó minőségű, szép dolgokat, amire nem nagyon telt.

Apa ledobta magáról a kabátot, s dühösen kiabált Anyára és rám is.

Idegessége, feldúltsága félelmetes tudott lenni, s csodálkoztam amikor saját hangom meghallottam, – ne tegye Apu tönkre az életünket a hisztériáival. Elsírtam magam. Sajnáltam Őt és sajnáltam magunkat.

Apa hang nélkül megfordult, majd bevágódott mögötte a szoba ajtaja. Aznap este nem vacsorázott. (Pedig arra, hogy éhesen ne feküdjön le, az inzulin miatt mindig ügyeltek.)

Másnap a régi kabátban ment dolgozni.

Fél-3 után pár perccel érkezett haza a gyárból, ahogy szokott.

Az asztal meg volt terítve hármunk számára. Halkan fogadtam köszönését kilépve a kis hálófülkéből.

Apa megállt előttem, s mély, halk hangon ennyit mondott: bocsáss meg nekem! Ez a mondat annyira váratlanul ért, olyan erővel nyomott meg, hogy ha nem fogja meg a vállam, talán hátratántorodom.

– Apám bocsánatot kért tőlem, – tőlem, a gyerekétől.

– Apu bocsásson meg nekem, suttogtam rekedten, ahogy átölelt. – Bocsásson meg nekem – suttogtam széles mellkasának.

És bár éreztem, hogy mindkettőnk szeme könnybe lábadt, de valami egészen különös megkönnyebbülés árad szét mindkettőnkben!

Azt tudtam csak nagyon mélyen, hogy ha egy Apa bocsánatot tud kérni a gyermekétől az valami nagyon nagy dolog, ahhoz valami hatalmas erő és szeretet kell!

– Ebédeljünk – mondta csendesesen az én hatalmasra nőtt Apám!

Bp., 2009.

A madarak és fák napján

A vihar hete.

Tombolt, tört, zúzott!

Földig hajoltak a fák, s még sem kímélte őket.

A fák pedig ártatlanok!

40 évvel ezelőtt ültettünk házunk köré sok fiatal csemetét.

Az erkélyem mellett növekvő, őrt álló, hajdani fácska most négy emelet magas volt. Fehér törzsű nyírfa.

Kissé hajlott volt már az erős nyugati szelektől, de eddig mindent kibírt.

Ettől a vihartól 2 napja elvágódott ablakom előtt, teljes hosszában, mint aki infarktust kapott.

40 éves szép élete végét ért. Gyökerestől feküdt végig, élettelenül a telek hosszában. Megsírattam. Tegnap fűrészből hangjára ébredt a ház. A „fa-mentők” elszállították a tetemet.

Gerléknek kedvenc találka-helye volt e fa, társaival együtt, akik körbevették.

Szarkáknak kiáltozó helye volt ez a fa, akik irgalmatlan lármát tudtak csapni ágairól.

Tavasszal gyönyörű, színes pici madarak pihentek meg, átutazóban rajta.

Télen a varjak károgtak, hogy be kellett jönniük a városba, mert itt könnyebb az élet /szerintük/.

És ez a fa, „lépcsője”, közlekedő helye volt a mókus családnak, akik reggeli órán a szomszéd kertből indultak, körbe-szökeltek a néhány hatalmas fa ágain és eltűntek a szemközti sűrűben. S ezt az utat visszafelé késő délután megismételték.

Most túl nagy a távolság az életben maradt két fa között. Új útvonalat kell keresniük. Értik-e vajon, hogy mi történt az általuk mozgatótt lépcsővel?

Hány fa esett áldozatul az e heti viharoknak?

Hány madárfészkek nem élte túl, tojásaival, vagy kicsinyeivel az elemek tombolását?

Minden madár hallgatott hajnalonként a környéken.

És hányan voltak hajnalonként ezekben a napokban a kiöntött folyók mellett a gátakon?

Hányan maradtak hajlék nélkül, tehetetlenül nézve, hogy életük munkáját elragadja a víz.

Gyakran mutatja meg a természet, hogy Őt nem lehet leigázni.

S mikor értjük meg, hogy a természetet nem leigázni kellene, de gondolni, szeretni, -elsősorban és mindenképpen!

A Víz-elem – az érzelmek kifejezője, – elfojtott, vagy felgyülemlett érzelmeké! Talán megtanulunk szeretettel lenni önmagunk, mások, mindnyájunk felé, – ha nehéz leckék árán is.

Gondoljunk szeretettel a gáton lévőkre, a kárt szenvedettekre, – a szeretetteljes gondolat is segít!

Éljünk együtt a természettel! Mindnyájunké és gyönyörű! Vigyázzunk rá!

Ha tehetjük, ültessünk majd új fákat! Hogy lehessen új fészke a madaraknak!

MA A MADARAK ÉS FÁK NAPJA VAN!

Pihenő

Szeptember eleje van, s még alig pihentem a tó fölé benyúló, naptól átmelegedett beton-stégeken.

Ajándék a meleg napfény, – rajta hát – kerékpárra pattanok.

A kikötő néptelen.

Csak a szélső, széles stég végén bóbiskol egy galamb. Lassú mozdulattal tolom, majd állítom le a járműven, ne zavarjam meg a pihenését. A galamb akkor sem mozdul, amikor fürdőlepedőm leterítem, s akkor sem, amikor három fiatal érkezik, három borjúnagyágú fekete ebbel, majd levéve a kutya-nyakörveket hangos „davaj, davaj” parancsszóval, s a vízbe dobott bottal fürdésre biztatják a kutyákat.

Ez ugyan tilos, de ez oroszul nincs kiírva, s a magyar-nyelvű tiltó tábla is talán 24 órát maradt a helyén amikor anno kitették.

Amúgy csend van. A szél sem berzenkedik a vízzel s a fákkal. Szinte mozdulatlan a tó-tükre, mint ahogy az a levegő is, s a stégen üldögélő, bóbiskoló galamb is. Ereje van még a délelőtti napnak, bekenem hát magam naptejjel, s lefekszem a vastag törölközőre, s egyre kíváncsibban figyelni kezdem a madarat. Olyan szokatlan ez a mozdulatlanság.

– Beteg lehet – gondolom.

Hosszan nézem, amikor egy idő után lassan feláll. Inkább csak egy lábára áll – talán a lába sérült – folytatom a gondolatot, de gyengén és lassan már is vissza ereszkedik pihenő pózba.

Feje kissé vékonyabb, mint a házam körül repkedő galamboknak, s a csőre is kicsivel hosszabbnak és ívesebbnek tűnik, egész teste egy kecses gerlére hasonlít. Finom galambszürkeségét egy vékony, sötétkék csík mintázza.

A hattyúknak hoztam le „rágcsálni valót”, de a hattyúk valahol népe-sebb partoldalon udvarolhatnak élelemért. Apróra tördelem hát a pereceket, s a galamb felé szórom. Erre biztosan megmozdul – reménykedem. De a kis jószág közömbös marad, mintha millió gondján gondolkodna, ül to-vább. Hosszú percekig nem nyitja fel szemét, s ha igen akkor is csak röp-ke, fáradt pillantást vet a vízre.

– Nem tudsz repülni? – kérdem. Legalább tipegj el a morzsákig, – en-ned kell ha gyenge vagy, – biztatom, mint egy gyermeket.

Kis idő múltán a kecses kis szárnyas újra feláll. Mindkét lábára áll, – ezzel hát talán nincs baj.

– A repüléssel van? – faggatom. De figyelemre sem méltat.

Majd mintha mégis válaszolna, egyik szárnyát megemeli, s szép formájú repülés-eszközét leteríti a meleg betonra. Majd miután visszarendezi, lassú léptekkel elindul a stégen a morzsák felé. Csipeget, lép – csipeget, lép.

Minden félelem nélkül közeledik felém, amikor meglátom, hogy egyik „bokáján” piros gyűrű van. – No csak. Valaki megjelölt, valaki figyel. Ak-kor csak pihentél? Semmi baj sincs csak pihentél?

Teljes nyugalommal sétál el mellettem, egészen közel, s akkor meglá-tom, hogy másik lábán is ott a számozott gyűrű, sárga színű.

Nem ismerem a madár-figyelő jelzéseket. Talán csak az útját figyelik, ta-lán csak számba-vételezésre szolgál a gyűrű. Hallottam, hogy a postaga-lambok, ezek a kitűnően tájékozódó, rendkívül gyors röptű, különlegesen intelligens fajtájú galambok például több ezer kilométert is képesek re-pülni üzenetükkel, majd visszaindulnak küldőjükhöz. S bizony előfordul, hogy nagyon elfáradnak, s akkor kényszerleszállásra van szükségük. Vala-mikor, háborúk idején sürgős, fontos üzenetek továbbítására is betanítot-ták rokonait. – Postagalamb lennél, kecses, szép kis üzenet-vivő? Sport-ga-lambnak is hívnak. – Merre jártál? – Hány kilométer van a szárnyaidban, mint egy R-busz órájában?

Tisztelettel nézem ahogy visszafordul és a stég víz-felőli vége felé tipeg ráérősen.

Figyelmem eltereli egy sebesen felém úszó, különös fekete kacsza, hófehér csőrrel és homlokkal – ilyet sem láttam még. Észrevette a vízbe hullott pereg-darabkákat, evez hát nagy sebesen, két oldalán V-alakot húzva a vízen.

A stégre fordítom ismét tekintetem, hogy tovább figyeljem sport-galambom, de elkéstem. A kis postás – ha az volt – elrepült úgy, hogy nem láttam merre vette az irányt, hogy hogyan emelkedett fel. Úgy, hogy nem köszönhettem el, úgy, hogy nem kívánhattam neki jó utat.

Innen üzenem; – jó utat – örülök, hogy együtt töltöttünk egy csendes órát a velencei tó kikötői stégjén egy szeptemberi meleg délelőtt.

Velence, 2009. szeptember 5.

Kőbánya-fészek

A vonat Kőbánya-Kispestről indult Kelebia felé. Sosem indultam erről az állomásról még sehová. Ezért jól biztosítottam magam, hogy megtaláljam a pályaudvart, időben indultam. Másfél-órával az indulás előtt már az állomáson voltam.

Másfél óra idő a nem túl bizalomgerjesztő üveg-kígyóban, lassú menete lesz az időnek, gondoltam az útbaigazítás után melyet a Metró jegy-ellenőrtől kaptam. Az üvegekígyó kopott vaskorlátjának támaszkodva, a fényes síneket, beérkező és kiinduló szerelvényeket szemlélve, magamba töltöttem szívószálon egy doboz jeges kávéját, majd miután így tankoltam, a váróterem felé vettem az irányt.

Csak néhány meredek lépcsőn kellett lemenni, s két elhagyott, hajdan virágzó Lottózónak s egy szebb-reményű zöldségeznek helyet adó, homályosra porosodott üvegkalitka – két titkos őrszem – között beléphettem a vasúti pénztárak és várakozók termébe. Két pénztár üzemelt a majdhogy nem gyér forgalom számára, s 24 barna ülőhely szolgált a várakozóknak. Ketten voltak az ülőhelyet igénybe vevők is. Megálltam az „Induló – Érkező” vonatok elektromos táblája alatt. A Kelebia végcélú vonat indulási ideje és vágányszáma még nem volt feltüntetve, hiszen még mindig volt egy óra az indulásig.

Még egy óra! Vagy már csak egy óra! Szinte közhely, hogy milyen relatív az idő. Milyen ólom-bakancsban jár ha várunk valakire, vagy valamire, s milyen szárnyaló, ha együtt vagyunk valakivel ki kedves nekünk, vagy épp kedvünkre van amit teszünk.

Ha nem akarok állni csomagommal a vállamon az indulásig, akkor le kell ülnöm ebben a természetes fénytől mentes, vasgerendákkal hálózott

mennyezetű helységben, ahol ráadásul ormótlan szellőző csövek is mint-ha bámulnák az embert . Ez van.

Leültem a szürke helység bal oldalán, a fal melletti 4 férőhelyes barnafém ülőke egyikére. Az ülőhely tiszta volt.

Az elektromos táblát e szögből nem láttam, de monoton bizsergése új hangot adott, ha valamelyik vágányról elment egy szerelvény, ezzel a következő előrelépett a „ranglétrán”.

Az utasok besiettek, a pénztárnál gyors jegyváltás, vagy információ kérés s már ki is siettek a nyomasztó, poros gumipadló borította helységből. Idős nő ült, szinte rezzenéstelen arccal az egyik padsor szeletén, s egy ittas férfi káromkodása, reklamálása zavarta fel kis időre az állott levegőt az ingerszegény, csúnyának is mondható környezetben.

Ekkor vettem észre, hogy a jegyet váltók lába mellett egy galamb lépked békésen, mintha Budapest legszebb parkjában, vagy a Nemzeti Panteonban sétálna. Megnézett mindent, a poros gumiszőnyeg színétől eltérő apró pontocskát. Rácsipentett, s ha szerencséje volt akkor lepottyant morzsa volt a talált tárgy. A nyitott üvegajtón tévedhetett be kintről – gondoltam. De a galamb felrepült az egyik vas-traverzre, majd onnan könnyedén és begyakorlott mozdulattal a másikra, s eltűnt köztük a szemem elől. Egy perc teltevel újra alászállt, komótos séta, keresgélés, ismét felszállás, majd átszállás a másik vas-elemre s eltűnt. Ekkor már vártam újbóli megjelenését. Ez csak néhány pillanatot vett igénybe. Finoman landolt, majd meglátott valamit, s szinte örömtelinek tűnt a mozdulat ahogy gyorsított a toporgáson, s egy elszáradt virágszár-maradvánnyal a csőrében ismét felszállt. Most azonnal arra vette az irányt, ahol az előző három alkalommal eltűnt. Te jó ég! Ez fészket készít odafent-gondoltam döbbenten. A vas-karok, vas-ágak között fészkek épül. Szerelmi fészkek, családi fészkek.

A galamb újra lelibbent, s most rögtön felfedezett egy vékonyka, fekete kacskaringós szálát, mint egy elszakadt befőttes gumi, frissen felcípte,

s „szárnyaló” repülése fejezte ki örömét, hogy ismét kincset talált, talán a fészek nappalijának egyik elemét.

Előkészítettem táskámból a gabonás-gyümölcsös cerbona-szeletet következő megérkezésére. A pénztárnál a gyors átmenő forgalomból senki nem figyel rám, az idős nő háttal ül, nem fogják észrevenni, netán rosszallani, hogy etetem a galambot. Egy csipetet dobtam le először. Talán a mozdulat, talán a padlóra eső fehér valami volt amit azonnal érzékelt, s már indult is, felcsipentette az első, második szemet, mind közelebb totyogott, ahogy a szemek is mind közelebb voltak a lábamhoz. Egészen közel jött, felpillantott apró gomb-elem szemével, nem félt. Egy perccel később társa is megjelent, s leröppent a vasfedők mögül. – Talán jelzést adtak egymásnak? Ketten szorgoskodtak hát, hogy gyorsan összeszedjék a reggelit. Megtévesztésül én is bekaptam egy pici falatot, ha valaki netán a lábam előtt csipegető galambpárra felfigyelne.

Ez csak az a fiatalember lehetett volna, aki a gyérvilágítású MÁV-helység pénztár-ablakait tisztogatta. A fiatalember vékony, magas overallba bújt alakja feltűnés nélkül haladt végig az üveglablakok előtt. Komótosan mosta le az üveg-táblákat. Nem lusta komótosággal, hanem az alaposág komótoságával. Gondosan lemosta, szárazra törölte, fényesítette.

Többször is megnézte, hogy nem maradt-e folt, azzal fogta a tisztító kellekeket és a következő üvegtáblához lépett. A műmárvány pulttal is többször és nagyon gondosan ugyan ezt tette, akkor úgy éreztem, hogy ilyen lelkiismeretes munkát végzőt nem hagyhatok figyelmen kívül. Amikor a pultok is tisztán és fényesen nyúltak végig a pénztárak előtt, a fiú egy vödör vízzel és kétféle kendővel a terem túlsó végén húzódó üres széksorhoz ment, lemosta az első ülőhelyet, kétszer-háromszor is áttörölte a nedves kendővel, majd szárazra és fényesre glancolta gondosan ez esetben is többször ellenőrizve az eredményt. Ekkor már annyira respektáltam a

fiú munkáját, hogy felálltam, hogy a pad alá hullott gabona morzsákat is megtalálja a galamb-párom.

Olyan lelkiismeretesen végezte a takarítást, mintha az ország elszámolását kellene rendbe tennie, s koncentrálni annyira, nehogy egy számot is elnézzon. Hát én itt nem szemetelhetek, nem hullhat úgy le egy magocska sem, hogy a galambok ne vegyék észre. – Lám bármilyen munkát lehet így is végezni, ahogy ez a fiatalember, e-nem emelkedett környezetben a nem túl divatos és aligha jól fizetett munkát végzi, – alázattal, elfogadással s láthatóan teljes békével.

A cerbona-szelet elfogyott. Átballagtam a helység másik oldalára, leültem. Innen láthattam a kijelző táblát. A Kelebia-felirat még mindig nem sorakozott fel, de már alig volt több idő mint fél óra az indulásig.

A galambok – a kecses kisebb, s a begyesebb acél-kék – menetrendszerűen fel-fel szálltak, építkeztek odafent a talált anyagból.

Ahogy ezen elmélkedtem a két kis-repülő leszállt ott, hol az előbb elköltötték kapott reggelijüket, megfordultak és határozottan apró tipegéssel elindultak a helységnek abba az irányába ahol várokztam, s ahol ez ideig nem mezegettek¹. Megálltak előttem mindketten és szinte hitetlenkedve toporogtak köröttem, hogy nincs sehol egyetlen magocska? A fiú egy telefonhívás okán kiment a helységből.. Pászka-szeleteket vettem elő, s gyorsan apró falatokat szaggattam belőlük, hogy vendégeim megegyék mire a fiatalember visszatér.

De a kemény kis pászkalap morzsalék nem nyerte el kosztosaim tettségét.

Jaj ezek most ott maradnak a padlón. Röstelkedve húzódtam arrébb. A fiú visszatért, a tisztogatásban a mellettem lévő ülőhelyhez ért, – felálltam – tessék maradni elférek, mondta kedves-halkan.

A galambok újra a pénztárpult felé ballagtak, majd készülők otthonuk irányába repültek.

– Mint akik börtönbe házasodnak össze – gondoltam. A szerelem, a fészek építés ösztöne a börtönben is jelen van és munkálkodik,- néztem utánuk mosolyogva az orrom alatt, mert én már indulhattam a napfényre, a tábla jelezte, a 2. vágányra beállt a Kelebia felé induló vonat.

Szabad voltam!

Szabad voltam?

Bp., Kőbánya-Kispest

Táj-meditáció

A Nyugati-Szeren indulunk el a délutáni táj-meditációra, az esőtől még inkább melankolikus Őrségben. Szép, természetes kertek, s a természet kertésze által gondozott mezők között kevés számú, öreg vasi ház, s itt-ott új, fából épült, inkább orosz falvak házaihoz hasonló épületek. Csak egy-egy kutya jelzi az életet.

Fenyőfák szegélyezte séta-úthoz érünk.

Innen indulunk táj-meditációra!

– Fogjunk meg egy fát, öleljük át, hallgassuk mit mond, keressünk egy helyet, ami valamit jelez számunkra – ez a feladat. Nem feladat ez, hanem valami mosolygós békesség érzés, kíváncsi-izgatottság.

Elindulnék-e vajon otthon esőben, erős szélben kis erdei-mezei kirándulásra? – Aligha. Itt a közösséggel együtt, igen.

Fenyő-liget, egy nem túl terjedelmes, négyszögletes terület a hosszan elnyúló faház mögött, amerre elindulunk. Pár méterig még együtt vagyunk, majd szétszéled a társaság.

A fák, – fenyő és egy-két tölgy, – összeérnek lombjukkal.

Öreg, korhadt, háttámláját rég elhagyott pad áll árván, gyér moha takaróval. – Itt üldögélve szemléljem a természetet? – azt hiszem tovább kell mennem.

Megérintek egy-két fatörzset, majd tovább indulok komótosan. Egy kérges fa „anyajegyeit” veszem észre. Megsimogatom.

– Te lennél?

Hallgat. Tovább ballagok. Úgy érzem, majd „szólít”, hív az a törzs, amelyik azt kéri, hogy támaszkodjam neki.

A kis-területű fenyő-liget mellett, alacsony árkon túl egy nagy, nyílt mező sárga repceít, mezei virágait öntözi az eső.

A nyílt mezőre kellene kiállnom, csapkodja arcom a szél és víz elem?
Nem! – a fák közelsége, védelme az amit választok.

Az „Anyafa” után meglátom az erőteljes, de arányos törzsű fenyőt. Nem fiatal. Alsó ágai, – melyek valahol két méter magasságban kezdődnek, s ott érnek véget, ahol a fény eléri az ágakat – töröttek, szárazak, „fog-híjasak”.

Száraz ágak, – fél élet magasságig, fent a fa felső koronáján élő ágak.

– Legalább annyi idős vagy mint én! Talán jól esne neked egy ölelés. Talán szívesen adnád át Te is erődet. Nekidőlök teljes test-hosszal, gerincem végig fekszik erős törzsén. – Nem Te hívtál! Én jöttem hozzád, hogy átöleljelek, hogy nekitámasztva törzsemet a Te törzsednek, megérezzem a Te életed, s átadjak abból a szeretetből valamit, amit én érzek a fák iránt. Öreg fa, talán jól esik neked egy ölelés. Én pedig neked támaszkodhatom, ez egy kis megpihenés, s védelem az északi szélről.

Támasztjuk egymást, kering bennünk az élet! S akkor körbenézek; – miért éppen hozzád jöttem? Talán három karnyi távolságra egy másik, hasonlóan egyenes törzsű, szép szál fenyő áll. Hasonló korúak lehetnek, talán fa-társak. Nézem hosszan a másik fát, törzsének kéreg-pikkelyében egy világos zöld foltot fedezek fel, mint egy gyík-fej, – talán az? De nem mozdulok, hogy megnézzem közről. Ha gyík, majd mozdul Ő. Figyelek. A zöld fejecske mozdulatlan, valószínűleg még sem gyík. Hátam neki támasztva a fának, szinte érzem a gerincemen simogató energiáját. Néhány méterre előttem föld-út kígyózik sárgásan. – Igen, egy út kellett, hogy legyen előttem! Az úton túl más a kép. Öreg fák nem állnak a selymes-fényű fű közötti mezőn, melyet fiatal fenyő-csemeték kereteznek jobb oldalról. Mindössze két-három fácska lombos koronáját cibálja meg a szél, s a lejtős rét mögött, az eleinte enyhén, majd hirtelen magasodó dombon sűrű erdő zárja a tájképet.

Szemem többször végigpásztázza ezt a szemközti látványt. Gyönyörűséges pihenés ez a pásztázás szemnek, léleknek. – Mit akarsz nekem megmutatni öreg-fenyő? Mindezt? Talán a Ti csemetéitek integetnek ott túl az úton? A suhanc-fenyők számtalan hosszú ujjú „kezét” libegteti felém a szél. A testszín fürtök valóban mint hosszú ujjú kezek, a szél fújása pedig integetéssé formálja a mozdulatot, – gyere ide hozzánk, – gyere ide hozzánk – libeg erőteljesen a sok kacsó.

– Hát ha hívtok... – megsimogatom a fenyő-törzset, s lesétálok a repés mező mellett a földútra, majd onnan a csemetékhez. Megköszönöm hívásukat, megsimogatom intő-libegő kezük ujj fürtjeit, hosszú életet kívánok nekik, s tovább indulok.

Hosszan nézem a gazdag aljnövényzetű rétet, a dombon az erdőt, ami egészen sötétnek tűnik a zsenge-zöld rét fölött, teleszívom tudóm a balzsamos illattal, tobozokat emelek fel, majd ismét végigsétálok a föld-út egy szelete mellett, s az árkon át visszatérek a fenyő-ligetbe. – Leüljek a korhadt padra, vagy megérintsem a többi fát? – merülnek fel bennem a kérdések, de gépiesen ballagok vissza az öreg fámhoz, mely talán velem egykorú – mint említettem.

Visszaérek.

Megállok előtte.

Átölelem. Homlokom neki támasztom törzsének.

– Súgd meg amit mutatni szeretnél nekem, amiért visszahívtál. Súgd meg!

Hallgatok. Hallgatom. S akkor törzsének lemezei súgni-zúgni kezdenek halkán, a bal fülemben;

– Nézd őket! – Nézd őket! – Nézd őket!

A szél a törzs lemezei között susog, suttog, üzen. Megfordulok, hátam ismét neki támasztom.

– Mit nézzek meg? – Mit akarsz mutatni?

Ismét körbe nézek, de nem veszek észre semmi újat. S akkor közvetlenül magam elé nézek, arra a kopasz, fekete kis ágra, ami eddig csak belelógott a képbe, de nem futtattam tekintetem tovább rajta. Most mintha a „támasz-fám”, a „suttogó” vinné a tekintetem, s közte és az út között meglátom egy lépésre tőlem a fát, a fákat. Két karvastagságú fácska, akik a földtől pár centiméterre már összeölekezett lábbal állnak, majd derekuktól ismét átfonják egymást, egyik karjukkal ölekeznek szorosan, másik karjuk kitarva, így nyúlnak a fény felé, teljes összeolvadásban. – A Szerelem – Szeretet-fa – nevezem el őket. Két összeölekező, összetartozó fa-lény. Őket akartad hát megmutatni nekem? Ezért kellett visszajönnöm hozzád, mert először nem láttam meg őket? Az öreg fenyő és az út között a szeretet-szimbólumai. A szeretet Mindenben.

Így Vagy mindenben, így mutatod meg Magad, így suttogsz mindenhol, ha hallgatunk, ha meghallunk, ha megérezzük. Köszönöm.

Átölelem még egyszer a „suttogót”, homlokom kérgének támaszkodik, érzem a dobogásunkat. – Élj soká, – védd, óvd őket a szélről!

Elindulok a puha avaron, a toboz-szőnyegen, ki a nedves, hűvös fenyőligetből. S épp csak átsuhan rajtam, hogy nem is érzem sem a hűvösséget, sem a nedvességet. Megtöltött az élmény melegsége, bizsergető jó érzése.

Jó volt veletek – köztetek – testvéreim.

Ispánk, 2010. május 15.

VIGASZ-KÖN *állva...*

Lelkem katakombáiba menekültem, vélt „üldözők” elől. A félelmeim magzatvízben mosdatott örökség.

Szabadságomat keritésem léceihez láncoltam, s fájdalmasan kinéztem közöttük; – magányosan hová menjek?

Pedig lelkemben minden örökség ellenére kertek virágai nőttek zabolátlan, ágaik átértek minden korlát felett, de én nem hagytam el kertemet, hogy bilincseim csak had húzzanak, hogy azt mondhassam, nem vagyok szabad, – lássátok, nem vagyok szabad, s sajnáljátok rabságomat, fájdalmamat melyet én feszítettem mellkasomra, öröktől fogva, hogy egy legyek Veled, ezerszer szenvedett, megfeszítettet, kinek láncán én csak a kő vagyok, kiről leválnak vulkáni bazalt darabok, kétezer évenként, zöld gyíkok sütkéreznek a hátamon, s én ezer fényéve elfeledtem, hogy akkor én itt kitortem, millió darabra hulltam, repültem, kihültem, s ma arany és pirit szem ragyog részeimben. Egy délután egymást átölelve itt vagyunk, öszszetapad a homlokunk és érzem kő-lüktetésedet, te érzed a homlokomban lüktető eret, s támasztjuk egymást.

Szilárdan, szabadon, erődöt, – mely vasat szétrágó – elhozom, magamba olvasztom, s Te örülsz talán, hogy ott jártam, kő-hátadon álltam, s növelted méltóságomat, eloldoztad a láncomat, hogy kitarhassam a szárnyamat.

Fenségesnek láttam már fájdalmamat, megláttam benne a megcsillanó gyémántokat, ahogy tűfej nagyságú üveget metsz, kettészel mindent, hisz olyan kemény mint a másik világból érkezett üzenet, mely felett állunk, s titkát tenyerünkbe helyezzük, mint kis magot, mi majd kikel, ha

kell, hogy tovább szórja önmagát, hogy felfedezze ki lát kövekbe küldött csodát, földöntúli fájdalmak vajúdásának tömbbé égett morzsáit, a világ-mindenség nyomát magunkkal visszük az alkonyatban, felforrósodott markunkban, hogy Neked adjam letört láncaimmal együtt, melyet könnyeim törtek le, ahogy a Nap-koronggal együtt eltűntek a mélybe.

Velence, 2010. május 10.

„Macskakaparás” velencei kis-tigristől

(*Valóságos mese*)

Már jó ideje ülök egy nagy, hűvös, védelmet adó fa alatt. Ő hívott, – mármint a fa – amikor menekültem, s azóta mindig ide szaladok alá, ha bármitől megijedek. Már pedig elég sok mindentől megijedek. – Nektek nem ilyen ijesztő ez az egész mint nekem?

Azt sem tudjátok persze, hogy én ki vagyok.

Igaz, ezt én sem tudom pontosan. Azt sem tudom, fiú va-gyok-e vagy lány? – Hogy, hogy hívnak? – Kellene, hogy hívjanak valahogy? Nincs nevem. Nem szólított még senki a nevemen, – még a Mama sem, de Ő biztos tudja, hogy, hogy hívnak, csak nem mondja senkinek!

Ő olyan csendes, nagyon ritkán szól és nagyon halkan, s elég ha ránk néz, s akkor tudjuk, vagy csak érezzük, hogy most rosszat teszünk, vagy nem.

Most félek itt a fa alatt, mert őt is tépi a szél, cibálja a bundáját, vagy nem tudom neki hogy hívják a kezeit, lábait, szárnyait.

És úgy ömlik ez a nedves, hideg valami. Pedig előtte nagyon sokáig egészen attól, hogy az a meleg sárga gömb előbújít igen meleg volt és itt feküdtünk Mama hasára, nyakára borulva, s ez nagyon jó volt.

Most meg hideg lett és félek. És a száraz kis bundácskám is olyan fura. És nem hív senki. Igaz nincs nevem, így nem tudják, hogy hogyan is hívjanak. És ha nincs nevem, akkor én még nem is vagyok?

A kert másik oldalán van egy kis fedél, valami fából való, olyan jó kis menedék, oda kellene futni. Hogy ez a vidám, zöld-gyepes, meg mókás fehér-

virágú bokros vadon ez kert, ezt is a Mamától tudom, mert Ő nagyon okos, s neki is mondta valaki.

Ő hozott ide bennünket ebbe a kertbe, amikor még a pocakjában voltunk, s kinézte magának azt a faházat és egy hatalmas lombú fán, ágról-ágra mászva a levelek között, ennek a faháznak a tetejére tudott kapaszkodni, s oda bújt amikor valami furát érzett, de ő tudta, hogy mit érez.

Már egyszer érzett ilyet, tavaly – ez nem tudom mit jelent – született két kis testvérem, akkor ott a szeder bokor alatt laktak. Aztán amikor a Mama a szájában hazavitte egyenként őket, hogy megmutassa a gazdáéknak, akkor valami szomorú történt, de erről a Mama nem akart mesélni. Azóta kerüli a gazdáékat, – az valami etetőgép-féle lehet, vagy valami fegyelmező nem tudom mi, – szóval azóta ritkán ment haza.

Itt maradt ebben a kert-vadonban, s itt is van egy gazdi, de ő csak ritkán jön. Amikor viszont jön, akkor nagyon finomakat kapunk enni. Ő is halkán szól mindig mint a Mama, de én nagyon félek tőle is, – hogy miért, – amíg folyik ez a hideg-nedves addig elmesélem – jó?

Szóval a Mama a nagy fa ágain felmászott a faház tetején lévő menedékbe, a tetőcserepek alá s akkor megszülettünk sorban. Hárman jöttünk. Én, fekete lettem mint egy kisördög, – morrantott a Mama, s egy vörösese színű csík kanyarodik a nyakamról az egyik fülemig. (Én erre büszke vagyok, mert már tudom, hogy a nagytestvér tigriseknek van ilyen). A két testvéreim meg teljesen egyformák, csíkosak, cirmosak, kicsit azért ők is tigriskék. Ők mindig együtt vannak, mindig együtt játszanak. Én meg mindig ellógok, mert félek és sokszor egyedül maradok, mint most is. Na már megint elkalandoztam.

Szóval ott születünk fent, a felhők között, a magas menedék legfelső cserepei alatt, és ez nagyon régen volt, még a tavasszal. Minden olyan szép volt, ezt is csak a Mamától tudom, mert mi még semmit nem láttunk, mert

nem volt nyitva a szemünk. Mama néha lement ezen a fakorona-lépcsőn, aztán visszajött, s akkor mi mind a hárman odabújhattunk a finom, meleg hasára és ott finom meleg tejeckét szopogattunk, míg tele nem lett a pocakunk.

A fák levelei oda-oda bólintottak nekünk, amikor már kinyitottuk a szemünket. Jó meleg napsugár sütött, aztán egyre melegebben fűtött a cseréptető. S akkor egy nap meg jött ez a kedves-hangú gazdi, akihez mi beköltöztünk. Mi fentről lemosolyogtunk rá és kuncogtunk, mert a levelek is csiklandoztak, meg egymás farkincái is.

Mi futkároztunk Ő meg csodálkozva felnézett és úgy látszott, hogy Ő is örül. És a Mama rögtön leszaladt hozzá, s láttuk, hogy odabújik hozzá, s ez a gazdi megsimogatja és egy tálkában ad neki valamit. A Mama ez után sokkal jobb kedvű volt mint eddig.

Mi pedig hárman viháncoltunk ott a tetőtérben, s nagyot aludtunk a melegben. Aztán egyre melegebb lett, alig bírtuk ki, próbáltunk bebújni a levelek hűvösebe, de féltünk, hogy lepottyanunk onnan a nagyon magasból.

A gazdi sokszor odajött, felnézett hozzánk, már nem mosolygott, inkább olyan aggodalmas volt az arca, amikor látta, hogy Cirmi-1 testvérkém félig lelóg a tető szélén.

Amikor másnap a gazdi odajött a palotánkhoz, teljesen megrökönyödött (ugye miket tudok mondani?) mert Mama mellett a földön ott volt Cirmi-1, s nem tudta, hogy Mama vitte le a fogai között, vagy lepottyant. És mi sem tudtuk, hogy Cirmi-1 hogy került le oda a mélybe, mert az éjszaka történt a változás. És láttuk, hogy a Mama és a gazdi tanakodnak. Gazdi kérdezgette, hogy hogyan került le Cirmi-1 és mi lesz ott fenn a hőségben a másik két kicsivel, akik mi vagyunk?

És Mama felszaladt hozzánk az ágakon, de ahogy felért, Cirmi-1 odalent szörnyű hangoskodásba kezdett. Nyávogott, sírt keservesen, mire Mama

azonnal leszaladt. Vele maradt egy kicsit, engedte szopizni – aztán újra fel hozzánk, – de olyankor Cirmi-1 azonnal sírni kezdett.

Mama olyan fáradt volt ettől a fel-le futkosástól, hogy egészen lefogyott.

Mi nem is sírtunk ezért odafent Cimi-2-vel, mert láttuk, hogy milyen nehéz a Mamának. Néha már majdnem le pottyant a fáról, ahogy sebesen közlekedett le, fel.

Mi nem értettük, hogy Mama mit tanakodott a gazdival, csak láttuk, hogy aggódva simogatta a Mamát, s valamit mondogatott neki.

Mi tovább játszottunk, s egy kicsit megint aludtunk, amikor megláttuk, hogy jön egy magas, olyan két lábon járó mint a gazdi és egy irdatlan gólyalábon felmászott hozzánk. Cirmi-2 meg én azonnal elbújtunk a cse-repek legmélyére. De az irdatlan gólyalábon álló, hosszú tornázás után, végül elért bennünket. Nem tudtuk, hogy ő most meg akar enni bennünket, vagy mi történik. Mama sem sietett védelmünkre, s a két nagy mancs megfogott és vitt le bennünket a tetőtéri palotácskából. Én jól belekar-moltam ugyan a mancsába, de nem engedett el, csak akkor, amikor már le-értünk oda, amit eddig csak a magasból láttunk. S ez bizony nagyon ré-misztó volt. Minden lengett, mozgott, zizegett. Én úgy elfutottam, mint akit puskából lőttek ki; – ez nem tudom, hogy hogyan is történik, de a Ma-mának így mondta a gazdi, – akiben ettől kezdve nem bíztam. Pedig addig mindig egymásra mosolyogtunk.

De Ő is csak egy gonosz valaki lehet, ha ilyet tesz velünk! És akkor be-futottam a fa alá – ami alatt most gondolkodom és félek, és mesélek ma-gamnak és sok más cicának, – aki olyan kicsi mint én, és nem tudja a ne-vét, mint én, és nincs senkije, csak a Mamája és esetleg cirmos testvérei. Szóval, lehet, hogy minden cicának le kell egyszer jönni a Földre, de ez akkor is borzasztó volt.

Ráadásul Cirmi-1 bebújt egy kis kerek nyíláson valahová, ahonnan le-csúzdázott egy sötét helységbe. Egész nap ebből a mély sötétségből sírdo-

gált, s nem jött fel. Gazdi többször lement érte, de olyankor visszabújt a kerek nyílásba, s nem lehetett elérni. Estig tartott ez a második csapás ami minket ért, amikor végre a gazdinak és segítőjének sikerült Cirmi-1-et felhozni a nagyon mély, nagyon hideg, nagyon sötét valamiből. Cirmi-1 alélt kis testét a tejes tálka mellé tették, de Cirmi-1 feje úgy esett bele a tejes-tálkába, mintha már nem élne. Rémültem néztem egy nagy doboz mögül, hogy Cirmi testvérkém nem mozdul, azt szokták mondani, hogy meghalt. A gazdi is megijedt ettől és Cirmi-1 orrát a tejecskébe dugta, amitől Cirmi-1 felugrott, s most Ő lett a „puskából kilőtt”, befutott mellém a doboz-menedékbe, s remegve összeesett.

Egy jó nagy alvás után tért csak magához Mama meleg hasán.

Igaz, hogy fönt nagyon meleg volt, s igaz, hogy most együtt játszhatunk majd megint mind a hárman a Mamival, s együtt fekszünk a hűvösben napközben a bokor alján, s Mami tanít vadászni és játszani, de én még mindig nem hevertem ki ezt a sok borzalmat.

A gazdi finomakat ad a sok kis tálkába, s mindig halkán súg valamit, Cirmi-1 és Cirmi-2 már oda is megy hozzá, – de én még mindig nem, mert én nagyon bizalmatlan lettem ezekkel a két-lábúakkal, akár hogy is igyekeznek.

Majd ha nagy leszek és nevet is kapok, talán már nem fogok félni!

Most is nem tudom, hogy ki döngeti az eget, és miért villogtat olyan nagyon, nem elég ez a hideg nedvesség ami már egészen a csizmácskámhoz ér?

De mintha hirtelen vége szakadna ennek ez egész cica-kedvetlenítőnek. Már látom a Mamát és Cirmi-1 és Cirmi-2 már a tálkánál tolonganak.

Én még félek. De lehet, hogy óvatosan kibújok a fenyő-karok alól. Közönöm fenyő a védelmet. Sietek, mert ha megint nem merek odamenni, elfogy a tejecske s éhen maradok. S az is nagyon rossz!

Velence, 2009. jún.

Szieszta – hőségben

A véget nem érő esőzések, s a vadul hömpölygő, apró patakokból is pusztító árvizet zúdító időszak után úgy csapott le a hőség, mint a saskeselyű a réti pocokra.

Időt sem hagyott, hogy az emberi szervezet megpróbáljon alkalmazkodni. A gyenge, fejlődésben elmaradt vetéseknek sem volt ideje megrázni ázott szárukat.

Gőzölögtek az erdők, a belvizes mezők. A szúnyogok milliárdjai éledtek csak, szipolyozva embert, állatot.

Tombolt a hőség, mint a megnyitott gát után ömlő víz.

Hőségriadót rendeltek el.

Feküdtem a zsalugáterek behajtott szárnyai mögött a félhomályban. Dagaadó bokáim vizes törölközőbe tekerve, ne engedje az erek felforrósodását. Így is kiver a víz. Hogy tud védekezni a szervezet. Nehezemre esik a szemem nyitva tartani, mintha a hőség a szemgolyónak is fájna. A lehunytt szemhéj mögött nem hús téli képek jelennek meg, hanem régi nyaraké.

Régi nyarak, amikor a gőzmozdony koromszemcséi becsapódtak a nyitott vonat-ablakon, melyen mi gyerekek szinte derékig kilógtunk. Hajunkat fújta az erős légáramlat, szemünk előtt elrobogtak a nyárfák, a szép, virágos Balaton-melléki kis állomások, szőlő-soros dombok csíkjai. Élveztük a meleget, a vakáció kezdetét, a nyarat.

Akkor nem éreztem, hogy a hőség elfárasztana, be sem tudtak volna zárni a besötétített, hűvös szobába, amikor kimehettem a cséplőgép mellett dolgozókhöz, vizet vihettem a forróságban pelyva-port nyelő szomjazóknak, vagy húzhattam a töreket a nagy fa gereblyével. Élveztem a munkát, hősiezen tenni akartam amit a felnőttek.

Velük ettem a savanyú levest az egyetlen fa árnyékában kukorica kapáláskor, s velük ültem a szekér hátulján, ha a szőlőhegyről tértünk haza.

Nyarak voltak, forró, boldog nyarak, hiszen gyerek voltam. Vakációzó, városi. Nem féltették a bőröm a napfénytől, hogy bőrrákot okoz. Nem is igen hallottunk efféléről. Nem dagadt fel a lábam, legfeljebb darázs-csípéstől. S az Anna-napi búcsú után naptól barnultan, izmosan, pár centivel magasabban ültem a vonaton hazafelé tartva szüleimhez, testvéreimhez.

Nyarak voltak, forró, boldog nyarak.

Ezen nyarak emlékei melegítik most át a szívem a jeges törölköző alatt, nyugtatják vágtazó szívverésem.

Ezek az élmények enyémeek, szépek.

Talán akkor is nehezen viselték az idősek, s a munkát végzők a száraz, meleg időt. A gyerekek most is élvezik a velencei tóban ugrándoza. Nem foglalkoznak vele, hogy “mediterránosodunk”, hogy az UVB sugárzás milyen veszélyes, s hogy kímélni kellene szervezetünket tizenkettő és három óra között. Talán majd csak évtizedek múlva gondolnak az idei nyárra, egy hűvös szobában nehezen véve a levegőt.

De addig még van idő!

Jó meleg idő!

Nyár és hőség!

Velence, 2010. július

Ár van ár...!

Pár nap telt el mindössze a Borsodban pusztító árvíz óta.

Félelmetes, lesújtó képek a médiában, mintha nem is patakról lenne szó, mintha óriás folyamok lódultak volna le a hegyekből, s lázadva, dühösen, vagy kajánul tombolva romboltak, nyomukban házak roskadtak térdre az elem erejétől, emberek a kétségbeeséstől.

Miskolc után térünk le Alsó- majd Felsőzsolca felé. Mint fehér kendőkkel letakart halottak úgy fekszenek roskadtan a homokzsák hegyek.

Az árvíz főszereplője, – mintha nem is ő vitte volna véghez a szörnyűséges látványt, sárosan, súlyosan, de már visszahúzódva, mint egy megszeppent rossz gyerek, folyik szabott medrében.

Megrázó az első megroggyant ház látványa, majd a másik mely csak egy romhalmaz. A következő előtt kipakolva a maradék ázott bútor áll szomorúan a törmeléken.

Egyik ház előtt többen állnak, arcukon tanácstalan, keserű fájdalom tükrözi a kilátástalanságot. A másik ázott, de erősebb ház előtt idős férfi ül, arcát kezébe temetve. Mire gondolhat?

Hol lehet itt kezdeni újat, újra?

Mi adhat még reményt egy hetven körüli asszonynak, akinek mindene odaveszett? Az élete zúgott az árral, úszott el hűtlenül, tehetetlenül nem gazdag ingósága.

Az ár elvonult!

A fehér zsákok szegélyezik a házakat, utcákat, mint temető keresztjei! Nem “katasztrófa turisták” vagyunk, a Tornyosnémeti felé tartó út helyett kanyarodtunk tévesen Felsőzsolca felé.

A víz elvonult. A pusztítás, az üveges szemmel volt otthonuk romjait szemlélő idősek, gyerekek már nem olyan érdekesek a tudósítók számára. Már nincs itt a TV-stáb, még sehol nem osztják a kár-segélyeket!

A mezőkön, vízpartokon, a faluban csak az emlékeztető szörnyűség. Mikor lehet ezt “kiheverni”, újjáteremteni? Mikor hajthatják saját ágyukban nyugovóra fejüket azok, kiknek fekhelye mállottan utca szélére van dobva, hiszen többé nem használható.

Út -elterelő táblák.

Gibárt felé ugyan ilyen a helyzet. A híd amelyen áthajtunk, néhány napja még víz alatt ívelt. Most hihetetlen, hogy a nyugodtan találkozó két víz-ág ugyan az, (de hiszen semelyik folyó nem ugyan az, mint ami egyetlen perccel korábban folyt a mederben) mely a minap még egy falut fenyegetett.

Kis kápolna mögött az elterelő út. A kápolna szép kapujával egy dombról látta az eseményeket.

Talán három-négy héttel később járunk ismét Gibárt már nem elterelt, száraz útján.

A vízre szép, virágos pihenő park “könyököl”, rusztikus padokkal, asztalokkal. A fű, mintha fésülték volna, a virágok vidáman tarkák. A folyócska melletti utcákat, házakat még homok-zsákok szegélyezik fehéren, de a falu csendes, békés.

HOLNAP FALU-NAP lesz

Mindenkit Szeretettel várnak! – hirdeti egy tábla.

Lélekben VELETEK leszünk, Gibárt közössége a víz feletti kedves parkban.

S együtt minden kárt szenvedett családdal, közösséggel. Legyen erőtök újra kezdeni!

Velence, 2010. július

Falusi vakáció

Testvérek voltak. Pál volt az idősebb néhány esztendővel, s Ő volt a társadalom “fekete báránya” a kulák.

A fiatalabb, Péter vasas volt, gyári munkás, városlakó és káder.

A “sötét időkbën” alig találkoztak, csak az 50-es évek közepén enyhült a szorítás mindkettőjüknél, igaz mindkét szorítás más-más kötéltől volt fájdalmas.

Találkozásuk egy évben kétszer történt többnyire, – karácsony előtt, amikor Pálék háza táján disznóöléssel járó visítás ébresztette a hajnalt, s nyáron, amikor Péter a gyerekek valamelyikét vitte falusi levegőt szívni Bátyjához.

A fiúnak mindig jobban örültek, az már tudott komolyabb munkában is segíteni, s egyébként is nagyon szerették a kis Pétert.

De a “jány-gyereket” is fogadták. S ezek a falusi vakációk egy évre málna és tej-illatú gazdag élményt adtak Ellának.

A ház az udvarral, s a hatalmas kerttel olyan volt számára mint a Paradicsom-kert lehet.

Olyan volt, mint a regényekben rajzolt illusztrációk. S bár érezte, hogy itt nem Ő igazán a kedves gyermek, hiszen legszívesebben láthatatlanná vált ha a házimunkába kellett besegítenie. A nehéz birkapörköltet sem tudta értékelni, s a háziak szerint finnyáskodott, de azért Piros néni nem pörölt vele.

Piros néni iszonyatosan sokat dolgozott. A hajnal már kihajtotta a mezőre, kukoricát kapálni, s ki tudja még milyen földműves, férfias munkára. Mikor hazatért, várt rá az állatok ellátása.

Kiengedte a számtalan lábas-jószágot. Két-három százat is kitett a csirkék, tyúkok, kopasznyakú és szép tollazatú kotlósok, nagyhangú, uralkodói méltóságú kakasok, apró japán kakasok, libák és kacsák sereglete.

A libák a legelőre indultak, okosan, komótosan, szép katonás rendben egymás után. S este ugyan így érkeztek meg, s türelmesen várakozva, vagy gágogással jelezve, hogy kérik a kapunyitást.

A birkák is kijöhettek a karámból, s Piros néni már a teheneket fejte a mázas vagy ezüstös bádoggal, s a habos, meleg tejet pöttyös, virágos mázas köcsögben tette a konyha asztalra a reggelihez.

A késő délután, vagy este köpült vaj friss szőlőlevélen került a tej mellé, s ott dagadt mellette az óriási kerek kenyér, amit szintén Piros néni dagasztott a fa teknőben egy héten egyszer, hetet sütve egyszerre, egész hétre.

A kenyér akkorának tűnt a kislánynak, mint egy malomkerék. S a kés is nagyobb volt majdnem a karjánál, melyjel megszegették a sötét-bundájú, hófehér belű kenyeret.

Piros néni ez után megfürdette az unokát, Gyurit, akit Ő nevelt iskoláskoráig, Pesten élő lánya helyett. Talán ezért fogadták Ellát a szünidőben, hogy majd segít a kicsi fiú elfoglalásában, játszik vele, öltözteti, pesztrálja.

De a nyolc esztendő Ellát nem igazán vonzotta ez a feladat, hiszen bááznia sem igen szeretett.

Annál inkább érdekelték az istállóból kivonuló, magas, csillogó gesztenyeszín lovak, vagy örömet vállalta a békés tehenek kihajtását akár a falu széli domboldalra is, ahonnan legszívesebben csak a nyugodt járású állatokkal együtt, késő délután tért volna vissza a házhoz.

A házhoz, ami képeklapok szépségét, békét és harmóniát jelentett számára. Gyerek-lány fejjel még nem értette mi az a harmónia, de érezte egész lényével, minden érzékével a fák, a szőlők, a felfutott borostyán, kármín szín muskátlik és menyasszonyi fátyol szín petúniák pompáját, az ilatok, a tisztaság harmóniáját.

Az utca felé vörös, Badacsony-tájéki termés-kő-kerítés állt masszívan, mint egy bástya. A tornácon fehér, rácsos függőkben, szélről finoman himbálódzó virágfürtök csüngtek, mint kis piros vízesések.

A hosszú tornác mellett mindig vakított a frissen “fésült” murva, egyetlen szál gaz sem férközhetett a tojánhéj szín kövecskék közé.

A zöld drót-fonat kerítéssel elválasztott szőlőtőkék egyforma magasságú serege, mint egy szépen öltöztetett díszőrség; szép ívű levelein, s a már gömbölyödő fürtökön a rézgálic-permet türkiz gyöngyei száradtak.

Az udvar felőli tágas veranda szép kovácsoltvas kerítéssel zárta el az aprójószág útját.

A hűs verandán – ahol Pál bácsi pipázott, vagy cigarettázott az állatokat szemlélve, – csak a szép vadász vizsláknak, a fekete pulinak, s a nagy fehér kuvasznak volt helye.

A három “komoly” ebhez nem csatlakozhatott a pici, puha göndör-tincsű pinszi, ő szoba kutyus volt. Mint egy plüss állatka úgy ült, vagy játszott a konyha nagy ablaka alatti heverőjén. Szombatonként őt is Piros néni fürdette habosra, illatosra.

Piros néni, aki délre már az ebédet is megfőzte. A finom házi tejföllel készült zöldbab ízet máig érzi. Az óriás lábasban készült birkapörköltet szívesen mellőzte volna, de évésben nem ismert tréfát Pál bácsi, s Ella nagy fájdalomra valamennyit muszáj volt legyűrni belőle, ha nem akarta csípős megjegyzéseit estig hallgatni.

Ahogy az ebéd utáni mosogatás kényszerű feladata alól sem tudott kibújni. Ezt a munkát Piros néniért végezte, mert fel nem fogta, hogyan lehet annyit dolgozni, egyetlen panasz, jajszó nélkül. A ház asszonya egyébként is szűken mérte a szót. Talán ott spórolt az erejével. Mert délutánonként az óriás kert adományait őrizte meg téli napokra. Mennyei illatú barack-lekvárt főzött az óriás fa bőséges gyümölcs áldásából.

Málna szörpöt a kert teljes hosszában elnyúló málnás-rengetegéből.

A kúszó uborka, a töveken fehér hússal büszkélkedő paprikák, édes mosolyú paradicsomok mind-mind szépen mosott üvegekbe kerültek, melyik csalamádéként, melyik fűszerezett paradicsomlé formában.

A spájz olyan volt Ella számára, a négy oldalán mennyezetig érő állványainak színes, gazdag látványával, mint valami különleges csoda. Rendben sorakoztak a befőttek, savanyúságok, lekvárok, – gyönyörűséges rendben.

A polcok alatt a szakajtókban hagyma, burgonya halmok várakoztak sorukra.

S a padláson is úgy állt meg, ha felmehetett Piros néni után a falépcsőn, mint akit megbűvöltek. Régi, fehér, tiszta abroszokon dió, mogyoró száradt. Mogyoró, ami a ház mögött egyenletesen végig húzódó, szépen metszett bokrokról pergett le.

A gerendák rúdjaian pedig a télen levágott disznók sonkái, és hosszú szálú kolbászok csüngtek illatozva.

Hihetetlen volt számára, hogy egyetlen asszony, inas, vékony, fanyarhumorú parasztasszony mit tudott produkálni, földön, házban, állatokkal. Pál bácsi ugyanis délelőttől késő délutánig valami irodai munkát végzett a ház utcai felében, majd a köztes időt, az ebéd utáni pihenőt a verandán üldögélve töltötte, kutyáival, pipájával.

Néhány rövid nyári hét volt, amikor Ella ebben a jellegzetes illatú házban, paradicsomi kertben, a kedves faluban tanúja volt a végtelen energiájú falusi életnek, ahol a feladatok diktálták a mindennapos robotot, amiben nem volt megállás csak ritka ünnepnapok rövid idejében.

Ezt a – csak gyermeknek hatalmas, egyébként a nagy családnak ellátást adó – gazdaságot, irgalmatlanul kemény munkával lehetett fenntartani.

A három felnőtt gyermekük már nem is vállalta, mindnyájan elhagyták a szülői házat.

Piros néni 97 éves volt, amikor Ella meglátogatta, annak is 35 éve talán. Csodálattal párosult tisztelettel emlékezett életükre, s hálásan a nyári vakációkra.

Piros néni ekkor már egyedül egy szolgálati lakásban élt, s itt is gondozott egy talpalatnyi földet virágokkal. A kis falumúzeum gondnoka volt, és a látogatóknak friss szellemmel mesélte a falu történetét. Fanyar humora is a régi volt ahogy tájékoztatta a látogatókat a hajdan volt falusi életről, megőrzött, megtartott tárgyairól, büszkén, szeretettel.

Mosolygott, frissen mozgott. Mi adta az erőt Neki? Megfoghatatlan volt.

Drága Öregek! Mi félidőben is fáradtan nézünk utánatok!

Bp., 2010. szeptember 8.

SZÉL-Jegyzet

Kérdésem: SZÉL – honnan jöttél?

Kérdésem: SZÉL – merre mentél?

Kérdésem: SZÉL – hallható vagy?

Kérdésem: SZÉL – hallgató vagy?

Kérdésem hát, KI? VAGY? Mi vagy?

Merre fúj a szél,

Merre küld virágport termékenyítőn

SZÉL-Tavaszi?

Merre tép le leveleket,

Terít le őszi avar takarót,

Terel levélből boglyát

apró állatoknak, épít téli kuckót?

SZÉL-Kelet,

Mintha még aludnál,

Nappal kelsz csendes örömben,

Színpompa gyönyörben.

Keleti varázsban, ragyogsz

Remegve partra vetett

kagyló- héjában,

Feszítesz szivárvány

festett kupolában.

Déli –SZÉL fordulás,
Nyár vagy, perzselőn
Vakító sivatag,
de jó, ha lehelet enyhet adsz,
süt a kemence-meleg,
te fordulsz, s máris
Szárítsz verejték-cseppeket.

Szél, – merre jársz? Északi
Sarkon jegesen sívítva,
Havat söpörve,
forogva-pörögve.
Szél-tölcsért formálva,
Spirál fergetegben,
Istállót raboltál,
Tüntettél állatot,
Fasort, gyökerestől,
Szél-erőd fájdalmas,
szellem-nyomot hagyott.
Hegyek felől felhőket
Zavartál üvöltve,
Csónakok repültek
Védett öblökből
Tehetetlen, összetörve.
Dagasztasz vitorlát tengeren,
óceánon, apró hajókon és óriáson.

Pálmákat kócolsz, lengetsz,
titokzatosan suttoatsz, sírsz, serceasz
panaszkozsz, vagy halkan
Dúdolsz, bükkösökben, tölgyesekben,
Fenyőerdők sűrűjén.

Szél – honnan érkezel,
Ha rózsabimbót szagolsz,
S emlékül elrabolsz
Egy bíbor vagy fehér
Szirmot szmokingodra?
Szél – honnan érkezel,
Ha a pitypang ernyőit
Szerte-szóród,
hol tűnsz el, hova-tovább, ha
Átlépsz elhagyott sírokon,
koszorút forgatva?

Nyugatnak indulsz,
Nyugatról üzensz
Tájfunt, tornádót, dühöt,
Halált kezelsz,
Mi utadat állná,
Mindent elsöpörsz,
Szél honnan az erőd,
Szél, kinek szól a zenéd,

Szél, mond már, – ki terel?
Szél, Te magad felelet vagy?
Vagy semmi sem érdekel?
Szél – hogyan kelsz fel,
Szél – hogyan pihensz el,
Szél benned – veled
Valaki énekel,
Vagy fúvós vagy,
S az más, ki vezényel?

A „SZÉL akkor fúj, amikor akar”
Íránya, célja örök titok?
Ha végig vágta a macskaköveken,
Kitesztulnak szmogos városok.

A „Szél akkor fúj amikor akar”,
De ez milyen akarat?
Szél, hagyod, hogy valaki akarjon?
Vagy zabolád zabolátlanul szabad?
Föld körül táncolsz,
Völgyekben pihensz
Várakozón s hallgatag,
Szél – kérlek, súgd meg nekem
titokzatos elem, – Honnan, merről
hallanak?

Merre tartasz Szél,
Te nemtelen Himfi,
Láthatatlan – szemtelen
Szél, – Te – vagy?
súgj, vagy csak jelezz;
Titok? Titok, hogy Ki vagy...?
(...– ez meg milyen válasz, hogy elragadtad papírjaimat?)

Bp., 2010. november 25.

Tartalomjegyzék

I.	
Titkokat hántó	7
Egyiptom titkai	9
Ó-Egyiptom	11
A talizmán	12
Imeni fiai közül való én,Dicsőítelek Fény	13
Éjszakai film	16
Nyugovóra hajtom fejem	17
Tűz-tollak	19
Szín-Játék	20
Net-vesszők	21
Tegnap tavasz, ma tél reggel	22
Szél	23
Sodrásban	24
Megérkező	26
Őserdő	27
Lélekharang	29
A Négy Kapu	30
Rossz kedvem napja	32
Túl kellene már lépni	33
Rengés	35
Kapukon túl	36
Egy fújás elég	37

Húsvét táján	38
Arany április	39
Szíriai	40
Palota udvar	43
Pipacs-élet	44
„A FECSKÉK VÉDELMÉBEN”	45
Füsti fecske	45
Molnár fecske	47
A parti fecske	48
Védetten	50
Papiruszon...	51
A végtelen hiány felismerése	53
Meteorit közelben	54
Jelenlétek	55
Igéző hajnal	56
Csend-pár-beszéd	57
Csak ha együtt leszünk...	59
Halnak a réti virágok	60
Most nem megy	61
Kalkuttai Teréz	62
Vihar	64
Nincs semmiben semmi titok	66
Építkeztem	67
Szüret után	68
Alkony az Alpok-lábánál	69
Zempléni dombokon	70
Mosolyogj a Napra	72
Áldozat	73

Az évszakok is felborulnak?	75
Madarak vagy vadászgépek?	77
Forgószínpad	78
Spanyol parton	80
Özönvíz	82
Áldás vagy átok	84
Körbe-körbe	85
Szabad akarat	86
Élet-csoda	87
El nem küldött képeslap	88
Vízjel	91
Reggeli ködben	92
Lassú ébredés	93
Szelíd gesztenyék	95
Kezdet, hol a Véged?	97
Száz csapás	99
Őszi képek	101
Az ősz levelet küld	102
Mint egy gyermek	103
Éjszakai forgalom	104
Ha azt teszem	105
Titkok	106
Eladó a Lélek	108
HANG az Űrből	109
Elmaradt Menyegző	112
Születések	113
Szekerem lassul	114
Naplementém	115

II.	
Apróban	119
Köd-fátyol	122
Szó	123
Névnapom ajándéka	124
„Bocsánatkérés”	126
A madarak és fák napján	128
Pihenő	130
Kőbánya-fészek	133
Táj-meditáció	138
VIGASZ-KÖN állva...	142
„Macskakaparás” velencei kis-tigristől	144
Szieszta – hőségben	149
Ár van ár...!	151
Falusi vakáció	153
SZÉL-Jegyzet	158
Tartalomjegyzék	163
A szerző eddig megjelent önálló kötetei:	168

A szerző eddig megjelent önálló kötetei:

Az Út – versek 2003

Rózsa és kereszt – versek 2003

Szentföldnek útjain – úti-gondolatok 2003

Egyipt avagy Sepsesz Ankh – úti-gondolatok 2003

A rózsaszín ország Jordánia – úti-gondolatok 2003

Hullámok – elbeszélések 2003

Szikrák – kis „füves” könyv 2003

A Csend-életem – önéletrajzi regény 2005

Sorsom lábad elé... – versek 2005

ÉG * KŐ – esszék, elbeszélések, versek 2007

'7-77 2007 Hetvenhét vers – versek 2008

Damaszkusz kapujában – úti-napló 2008

Jelek – versek 2010

Kapuk – versek 2010

